

DE STER

December 1976 · 7de Jaargang · Nummer 12

Huisinger

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

December 1976
76e Jaargang · Nummer 12

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF
Citibank Amsterdam 266041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Dienstbaarheid. Spencer W. Kimball	1
Wij verkondigen grote blijdschap. Het Eerste Presidium	2
Het symbool van Christus. Gordon B. Hinckley	3
Mormoons dagboek.	
Op kerstavond werd ze gedoopt. Steven Ray Affleck	5
Een prachtige, zilveren ster. Ivan T. Anderson	5
Toen vonden we het hobbelpaard. Derek Dixon	6
De keerzijde van de geefmedaille. Lenet H. Read	8
Zij hebben de profeet gekend	10
Gedoopt op haar verjaardag	13
De kerstverassing. Dolly Hildreth	14
Kerstboodschap aan alle kinderen in de kerk over de gehele wereld. Het Eerste Presidium	16
Dat deed 't m. Margaret Shauers	18
Voor de grap	20
Hoe groot zal hun vreugde zijn! Mario G. Echeverri	21
Wees loyaal. Rex D. Pinegar	22
Moelijkheden bij de herberg. Dina Donahue	25
Vraag en antwoord.	
Is het nodig je eigen cultuur op te geven als je tot de kerk toetreedt?	26
Als Christus in de lente geboren is, waarom vieren we het kerstfeest dan in december?	26
Zuster Kimball vindt vreugde in haar roeping als huisbezoekster. Gerry Avant	28
De mediatheek is er ook voor het gezin	29

Dienstbaarheid

SPENCER W. KIMBALL

Ik heb ervaren dat we leren wat dienstbaarheid is door dienstbaar te zijn. Als we ons in dienst stellen van onze naasten, zijn wij niet alleen hen behulpzaam door wat we doen, maar krijgen we ook een duidelijker beeld van onze eigen moeilijkheden. Als we ons meer aan anderen gelegen laten liggen, is er minder tijd om bij onze eigen pakken neer te gaan zitten. En temidden van het wonder van dienstbaarheid is er de belofte van Jezus dat als we onszelf verliezen, we onszelf zullen vinden. (Zie Mt. 10:39.)

Niet alleen „vinden” we onszelf doordat we een beter besef krijgen van de leiding in ons leven, maar hoe meer we onze naasten op de juiste wijze van dienst zijn, hoe meer onze ziel tot ontplooiing komt. We krijgen meer persoonlijkheid als we anderen dienen.

George MacDonald was het die erachter kwam dat „het door liefde te geven en niet door geliefd te worden is dat iemand het dichtst nadert tot andermans ziel.” (*George MacDonald Anthology*, Geoffrey Bles, Londen, 1970.) Natuurlijk hebben we er allemaal behoefte aan geliefd te worden, maar als we willen dat ons leven inhoud heeft en een toenemende bewustwording van doelbepaling, moeten we géven en niet altijd nemen. Wat we moeten doen is diegenen die we dienstbaar willen zijn, leren voor zichzelf te beseffen dat God niet alleen van hen houdt, maar dat Hij steeds aan hen denkt en een open oog heeft voor hun behoeften. Voorzeker zijn God, onze Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, Die Zich openbaarden aan een jongen in de AP-leeftijd — Joseph Smith — om hem aanwijzingen te geven voor alle mensen, niet zomaar bij toeval verschenen aan zomaar iemand op deze planeet. Integendeel, de Here zegt dat deze verschijning, waarvoor het plan vooraf was

vastgesteld, plaatsvond omdat . . . „Ik, de Here, wist, welk een onheil er onder de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden.” (LV 1:17.)

God doet niets zomaar, maar altijd met een plan; als een liefhebbende vader. U kent Zijn doelstelling. In ons leven hebben ook wij ’n doelstelling.

God ziet ons; Hij waakt over ons. Maar meestal geeft Hij ons wat we nodig hebben door tussenkomst van een ander. Daarom is het ó zo belangrijk dat wij elkaar dienstbaar zijn in het koninkrijk. De leden van de kerk hebben elkanders kracht nodig, elkanders ondersteuning en leiderschap in een gemeenschap van mensen die gelovig zijn, als een enclave discipelen. In de Leer en Verbonden lezen we hoe belangrijk het is „. . . de zwakken [te ondersteunen], de handen [op te heffen], die slap hangen, en de zwakke knieën [te sterken]. (LV 81:5.) Vaak houdt onze dienstbaarheid eenvoudige bemoeiding in of het verlenen van niet-geestelijke bijstand door de handen uit de mouw te steken, maar kunnen niet heerlijke consequenties het gevolg zijn van die aardse handelingen en kleine, maar vrijwillige daden! Als door de omstandigheden het verschil tussen de wegen van de wereld en de wegen van God duidelijker worden, wordt het geloof van de heiligen nog zwaarder op de proef gesteld. Een van de belangrijkste dingen die we kunnen doen is het uitdrukking geven aan ons getuigenis door dienstbaarheid, wat geestelijke groei tot gevolg heeft, alsmede grotere zelfinzet en een beter in staat zijn de geboden te onderhouden.

Zo’n vijftiengintig jaar geleden heeft president Stephen L. Richards iets gezegd dat voor mij een grote uitdaging inhoudt, namelijk dit:

„Ondanks alle geschrijf en gemeenplaatsen over dit onderwerp is het reeds lang mijn overtuiging, mijn broeders en zusters, dat het uitdagendste, belangrijkste en meest dramatische in ons leven dit ‚onderhouden van de geboden is’. Dat beproeft iedere vezel van ons zijn. Tenzelfder tijd is het een demonstratie van onze intelligentie, kennis, karakter en wijsheid.” (*Conference Report*, oktober 1950.)

Een geestelijke instelling houdt grote zekerheid in, en we kunnen niet geestelijk zijn ingesteld zonder dienstbaarheid! Heel vaak is het echter zo dat het ons aanmoedigen de geboden te onderhouden en anderen te dienen niet meer hoeft in te houden dan dat de Geest in ons brein nog eens die dingen naar boven haalt die we al weten. Het ontvangen van nieuwe inspiratie en openbaring blijkt niet zo nodig. De Heilige Geest zet ons brein in beweging en ook ons begrijpen. Dan moeten we dat doen wat we weten dat goed is — de eenvoudige dingen, ongecompliceerde dingen en bijzondere dingen. Dit is een van de redenen waarom wij, als heiligen der laatste dagen, waardig moeten leven zodat we onder de invloed kunnen zijn van de Heilige Geest en voortdurend in Zijn gezelschap, zodat Hij ons kan leiden en de weg wijzen. Zijn leiding is veel belangrijker dan het aanderen van technieken, hoewel die best nuttig kunnen zijn.

Als u en ik goede leiders zouden zijn, zouden we ons regelmatig spiegelen aan de kwaliteiten van degenen die ons van dienst zijn geweest, ons hebben geleid en onderwezen.

Kies nu eens twee of drie personen die een grote invloed hebben uitgeoefend in uw leven. Wat hebben zij in het bijzonder voor u gedaan waar u wat aan had op kritieke momenten in uw leven?

Als u daar enkele ogenblikken bij stilstaat ontkomt u niet aan de conclusie dat zo iemand echt voor u openstond, dat hij of zij tijd voor u uittrok, of dat hij of zij u iets leerde dat u weten moest. Ga nu na of u in uw bezigzijn, ik doe het met betrekking tot het mijne, al dan niet in uw eigen bediening deze zelfde fundamentele attributen belichaamt. Veel minder aangemelijk is het dat iemand, doordat er in zijn brein iets wordt aangeroerd, zich iets zal herinneren omdat iemand erg veel invloed uitoefende door de een of andere techniek. Vaak is iemand ons van dienst geweest en heeft hij ons geholpen door ons liefde en begrip te geven, door er de tijd voor te nemen ons bij te staan, en door ons door het licht van zijn eigen voorbeeld de weg te wijzen. Ik kan er daarom niet voldoende de nadruk opleggen hoe belangrijk het is dat wij diezelfde dingen doen voor degenen die nu van ons afhankelijk zijn, net zoals wij in het verleden afhankelijk waren van anderen om ons door bijzondere leiderskwaliteiten en speciaal onderricht te dienen.

Wij verkondigen grote blijdschap

Aan u, onze geliefde medebroeders en -zusters in het opbouwen van het koninkrijk Gods op aarde en tot alle mensen:

Moge de blijdschap van die boodschap van de engel aan de herders bij Bethlehem de uwe zijn gedurende deze kersttijd en alle dagen die nog komen.

Moge u de vreugde hebben van het besef van de waarachtigheid van de opstanding voor ieder van ons en van de mogelijkheid tot eeuwig leven — door de Vrededorst.

Bovenal wensen wij u en de uwen de zegeningen en het voortdurend geluk toe die komen door het onderhouden van Zijn geboden. Voorwaar, wat Hij ons heeft gegeven is vreugde voor de wereld!

Het Eerste Presidium

James W. Hayes
Weldon Tamm
W. S. Ramsey

In de kerk is het symbool van de levende Christus niet het kruis maar ons gelovig leven.

Het symbool van Christus

DOOR GORDEN B. HINCKLEY

Lid van de Raad der Twaalfen

In maart 1975 hielden we open huis in de tempel in Arizona. Na 'n volledige renovatie van dat bouwwerk zijn bijna een kwart miljoen mensen het interieur komen bezichtigen. Op de eerste dag van de openstelling waren geestelijken van andere geloofsrichtingen als bijzondere gasten uitgenodigd, en honderden gaven daaraan gehoor. Ik had het voorrecht ze na hun rondgang toe te spreken en hun vragen te beantwoorden. Ik zei hun dat het ons een genoegen zou zijn al hun vragen te beantwoorden. Er werden vele vragen gesteld. Daaronder was er een van een protestants dominee.

Hij zei: „Ik ben dit hele gebouw rondgegaan, deze tempel waarop de naam van Jezus Christus is aangebracht, maar nergens heb ik een kruisbeeld gezien, het symbool van het christendom. Ik heb elders meer van uw gebouwen gezien, ook daar miste ik het kruisbeeld. Waarom? U zegt toch in Jezus Christus te geloven?”

Ik antwoordde: „Ik wil geen stelling nemen tegen wie van mijn christelijke broeders dan ook die het kruis voeren op de torens van hun kathedralen en op de altaren in hun kerkgebouwen, die het dragen op hun ambtsgewaden en het indrukken in hun boeken en andere literatuur. Maar voor ons is het kruis het symbool van de dode Christus, terwijl onze boodschap juist het verkondigen van de levende Christus is.”

Toen vroeg hij: „Als u nu het kruis niet voert, wat is dan wèl het symbool van uw godsdienst?”

Ik antwoordde dat het leven van onze mensen de enige zinvolle uitdrukking moest worden van onze geloofstrouw en — daardoor — het symbool van onze godsdienst.

Ik hoop dat hij niet vond dat ik in mijn antwoord zelfingenomen of aanmatigend was. Hij had geheel juist opgemerkt dat wij het kruisbeeld niet voeren, behalve dan dat onze militaire geestelijke verzorgers het ter onderscheiding op hun uniform dragen. Zo op het eerste gezicht kan het lijken dat hoe we ons opstellen in tegenpraak is met het feit dat we zeggen dat Jezus Christus de sleutelfiguur is van ons geloof. De officiële naam van de kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij aanbidden Hem als Heer en Heiland. De Bijbel is onze Schriftuur. Wij geloven dat de Oudtestamentische profeten die de komst van de Messias voorsagden onder goddelijke inspiratie spraken. Diepe betekenis kennen wij toe aan de verslagen van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, die melding maken van de geboorte, de bediening, de dood en de opstanding van de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Net zoals Paulus in zijn tijd schamen wij ons „des Evangelies van [Jezus] Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid.” (Rom. 1:16.) En zoals Petrus verklaren ook wij dat Jezus Christus de enige naam is „Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.” (Zie Hand. 4:12.)

Het Boek van Mormon, dat wij zien als het testament van de nieuwe wereld, melding makend van de leerstellingen van profeten die eertijds op het westelijk halfrond leefden, getuigt van Hem Die in Bethlehem in Judea is geboren en Die op Golgotha de dood vond. Voor een wereld die niet weet wat ze nu moet geloven, is het een tweede en zeer krachtig getuigenis van de god-

delijkheid van de Here. Zijn voorwoord, geschreven door een profeet die zich zo'n 1.500 jaar geleden in het werelddeel Amerika bevond, geeft categorisch aan dat het geschreven is „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat JEZUS DE CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD, Die Zich aan alle naties openbaart.” En in ons boek met hedendaagse openbaringen, de Leer en Verbonden, maakt Hij Zichzelf met deze woorden bekend: „Ik ben de Alpha en de Omega, Christus, de Here; ja, Die ben Ik, het Begin en het Einde, de Verlosser der Wereld.” (LV 19:1.)

In het licht van dergelijke verklaringen, en naar aanleiding van zo'n getuigenis, zouden velen, net als mijn vriend de dominee in Arizona vragen: „Als u zegt in Jezus Christus te geloven, waarom voert u dan niet het symbool van Zijn dood, het kruis van Golgotha?”

Hun moet ik in de allereerste plaats antwoorden dat geen enkel lid van deze kerk ooit mag vergeten welke verschrikkelijke prijs betaald is door onze Verlosser Die Zijn leven heeft gegeven opdat alle mensen mochten leven — de zielestrijd in Gethsemane, de bittere bespotting in zijn proces, de venijnige kroon van in Zijn vlees prikkelende doornen, het eisen van Zijn bloed door de bende voor Pilatus, de eenzame last van Zijn zware gang op weg naar Golgotha, de verschrikkelijke pijn toen er grote nagels door Zijn handen en voeten werden geslagen, de koortsige kwelling van Zijn lichaam toen Hij daar die dramatische dag hing, de Zoon van God die uitriep: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.” (Lk. 23:34.)

Dat was het kruis, het instrument voor Zijn kwelling, het verschrikkelijke in-

strument om de Mens van Vrede te vernietigen, de boze vergelding voor Zijn wonderbaarlijk werk van het genezen van zieken, van het gezicht geven aan blinden, van het doen opstaan uit de dood. Dat was het kruis waaraan Hij hing en stierf op de eenzame top van Golgotha.

Dat kunnen we niet vergeten. Nooit moeten we dat vergeten, want hier heeft onze Heiland, onze Verlosser, de Zoon van God, zichzelf gegeven als plaatsvervangend offer voor ons allemaal. Maar de droefgeestigheid van die duistere avond voorafgaand aan de Joodse Sabbat, toen Zijn levenloos lichaam naar omlaag werd gehaald en haastig in een geleend graf werd gelegd, deed de hoop ontvallen aan zelfs Zijn meest volgzaam en begriprijke discipelen. Zij waren diepbedroefd, niet begrijpend wat Hij hun eerder had verteld. Dood was de Messias in Wie zij geloofden. Weg was hun Meester in Wie zij al hun hunkering, geloof en hoop hadden gelegd. Hij Die had gesproken over het eeuwige leven, Hij Die Lazarus deed opstaan uit het graf, was nu dood, even zeker als alle mensen die vóór Hem waren overleden. Nu was het einde daar van Zijn smartelijke, korte leven. Dat leven was geweest zoals Jesaja lang daarvoor had voorgezegd. Hij was „veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid. . . . Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem.” (Jes. 53:3, 5.)

We kunnen alleen maar raden naar hoe de mensen zich voelden die nachten over Zijn dood in de lange uren van de Joodse Sabbat, op onze kalender de zaterdag.

Toen brak de eerste dag van de week aan, de Sabbat des Heren zoals wij die nu kennen. Tot degenen die, vervuld van smart naar het graf kwamen sprak de engel die hun verscheen: „Waarom zoekt u de levenden onder de doden?” „Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft.” (Mt. 28:6.)

Daar vond het grootste wonder uit de menselijke geschiedenis plaats. Eerder had Hij hun gezegd: „Ik ben de Opstanding en het Leven.” (Joh. 11:25.)

Maar ze hadden het niet begrepen. Nu wisten ze het. Hij was overleden in ellende en pijn en eenzaamheid. Nu, op de derde dag, stond Hij op in macht, pracht en leven, de eerste vruchten van allen die sliepen, de zekerstelling voor de mensen uit de gehele menselijke geschiedenis dat „... gelijk zij allen in Adam sterven, alsoz gelijk zij ook in Christus levend gemaakt worden”. (I Kor. 15:22.)

Op Golgotha was er de dode Jezus. Vanuit het graf trad Hij naar voren als de levende Christus. Het kruis was de bittere vrucht van het verraad van Judas, het einde van Petrus' verloochening. Daar tegenover werd het lege graf nu het getuigenis van Zijn goddelijkheid, de zekerheid van eeuwig leven, het antwoord op de onbeantwoord gebleven vraag van Job: „Als een man gestorven is, zal hij weder leven?” (Job 14:14.) Dood zou Hij mischiën wel zijn vergeten, of, in het gunstigste geval, in de herinnering zijn blijven voortleven als een van die vele grote leermeesters wier leven in de geschiedenisboeken in enkele regels wordt samengevat. Maar nu Hij is opgestaan is Hij de Meester van het Leven geworden. Met Jesaja kunnen nu zijn volgelingen in vaste overtuiging zingen: „Men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” (Jes. 9:5.) De verwachtingsvolle woorden van Job werden vervuld: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; „En als zij na mijn huid dit doorgeknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen;

„Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot.” (Job 19:25-27.)

Terecht riep Maria uit „Rabbouni!” (Joh. 20:16.) toen zij de opgestane Here de eerste maal zag, want Meester was Hij nu inderdaad, niet alleen meester van het leven, maar ook van de dood, verbroken de heerschappij van het graf. De angstige Petrus werd een ander mens. Zelfs de twijfelende Thomas zat eenvoudig, eerbiedig en o zo echt: „Mijn Heere en Mijn God!” (Joh. 20:28.) „Zijt niet ongelovig, maar gelovig” (Joh. 20:27.) waren de onverge-

telijke woorden van Jezus bij die wonderbaarlijke gelegenheid. Velen kregen daarna een verschijning, zo ook, zoals Paulus schrift: „meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal.” (I Kor. 15:6.)

En op het westelijk halfrond bevonden zich andere schapen waarover Hij eerder had gesproken. En de mensen daar „hoorden . . . een stem, alsof die uit de hemel kwam . . . en ze zeide tot hen:

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoorst Hem.

En ziet, zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden . . . „En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd. „Staat op en nadert tot Mij.” (III Ne. 11:3, 6, 8-10, 14.)

Dan staan er in dit prachtige verslag vele woorden van de bediening van de opgestane Here onder het volk van het oudtijds Amerika.

En tenslotte zijn er nu ook getuigen, want Hij is wederom gekomen om deze bedeling open te stellen, de bedeling van de geprofeteerde volheid der tijden. In een prachtig visioen verschenen Hij — de opgestane levende Here — en Zijn Vader, de God des hemels, aan een jonge profeet om weer een begin te maken met het terugbrengen van oudtijds waarheid. Er kwam een betrouwbare „wolk der getuigen” (Heb. 12:1) en hij die het visioen had ontvangen — Joseph Smith, de heden-daagse profeet — verklaarde in deze eenvoudige woorden:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! „Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is — „Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden gemaakt, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76:22-24.)

En daaraan kan het getuigenis worden

Mormoons dagboek

In het hart van een heilige der laatste dagen staat gegrift wat je zo dagelijks meemaakt als je het evangelie naleeft en de Here liefhebt. Het is het verhaal van iedereen. Laat andere leden van de kerk meegenieten van wat u heeft meegeemaakt als iets dat uw getuigenis heeft gesterkt: verhoorde gebeden, zegeningen van het priesterschap, de inspiratie die uitgaat van een fijn gezin en fijne vrienden, de beloning die komt met het werkzaam zijn in de kerkelijke hulporganisaties. Stuur uw bijdrage aan het Kerkelijk Vertaalbureau, Postbus 13042, Utrecht.

Op kerstavond werd ze gedoopt

DOOR STEVEN RAY AFFLECK

Mijn collega en ik waren begonnen met wat we noemden de pas-verhuisdenaanpak, waarbij we mensen benaderden die pas in onze regio waren komen wonen om hen welkom te heten en om te zien of we hen misschien iets over de kerk konden leren. Al doende ontmoetten we een dame uit Engeland en haar gezin. Haar man was in Vietnam. Ze toonde veel belangstelling voor de kerk, maar uitsluitend omdat ze haar kennis wilde verbreden. Zo'n vijf weken voerden we gesprekken met haar, en toen was het haar grootste wens haar gezin dat uit vier personen bestond tot de kerk te brengen. Maar daarvoor had ze de toestemming van haar echtgenoot nodig.

Op zekere dag, kort voor de kerstdagen zei ze me: „Broeder Affleck, mijn fijnste kerstgeschenk zou zijn gedoopt te worden en de gave van de Heilige Geest te ontvangen, en mijn gezin gedoopt te zien worden.” Op die dag, 22 december, schreef ze een brief naar Vietnam waarin ze haar man vertelde over de kerk en zijn toestemming vroeg om gedoopt te worden.

De volgende dag om één uur belde die vrouw ons op. Ze kon niet wachten ons het grote nieuws te vertellen. Dezelfde middag had ze een brief gekregen van haar man

waarin hij schreef: „Leslie, nu heb ik het gevonden. Het betekent meer voor me in dit leven dan wat anders ook. Er is in mijn peloton een jongen die mormoon is en met hem ben ik naar een bijeenkomst geweest hier in Saigon. Ik ben lid geworden van de mormoonse kerk.” Hij ging dan verder met uiteen te zetten hoe zij contact kon zoeken met de zendingelingen.

Wat was dit gezin wonderbaarlijk gezegend! Op kerstavond werd ze gedoopt.

Terwijl ik nu mijn dagboek lees, weet ik weer heel goed hoeveel heimwee ik die kerstdagen had, maar ook hoe innig dankbaar ik was voor het feit dat we hadden kunnen dopen en voor de Geest des Heren die ons leidde.

(Instructor, juni 1969, p. 200-201. Steven Ray Affleck schreef dit toen hij studeerde aan de Brigham Young Universiteit. De feiten zijn gebaseerd op wat hij heeft meegemaakt in het Zendingsgebied Great Lake. Hij en zijn vrouw, Karin Lochhead, wonen nu in Denver in de staat Colorado en hebben drie kinderen.)

Een prachtige, zilveren ster

DOOR IVAN T. ANDERSON

Toen de geallieerden bezig waren met hun grote opmars in Duitsland was het de taak van mijn bataljon militaire politie de krijgsgevangenen van het front over te brengen naar ruw opgetrokken gebouwen.

Nooit zat ik die vierendertigste december van 1944 vergeten, noch die Duitse krijgsgevangene die mede die dag voor mij zo gedenkwaardig deed zijn.

Het was een bitterkoude nacht en ik droeg mijn steentje bij aan de bewaking van meer dan twaalfhonderd Duitse gevangenen.

Te zeggen dat we een groep mannen waren die naar huis verlangden is veel te zwak uitgedrukt. En het feit dat het

toegevoegd van miljoenen mensen die, door de macht van de Heilige Geest, plechtig getuigenis hebben gegeven en nu geven van Zijn levende werkelijkheid.

Dat getuigenis is hun troost en kracht. En dus, omdat onze Heiland leeft, voeren wij niet het symbool van Zijn dood als symbool van ons geloof. Maar wat dan wel? Geen enkel teken, geen enkel kunstwerk, geen enkele afbeelding voldoet om uitdrukking te geven aan

de heerlijkheid en het wonderbaarlijke van de levende Christus. Hij heeft ons verteld wat dat symbool zou moeten zijn, toen Hij zei: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14:15) Wij als Zijn volgelingen kunnen niets doen dat min, ondeugdelijk of onwettig is, zonder zijn imago te bezoedelen. Noch kunnen wij iets doen dat goed, hebbelijk en edelmoe-dig is, zonder duidelijker de aandacht te vestigen op het symbool van Hem,

Wiens naam wij op ons hebben genomen.

Dus moet ons leven een zinvolle uitdrukking worden, het symbool van wat we te zeggen hebben, van ons getuigenis van de levende Christus, de Eeuwige Zoon van de Levende God. Zo eenvoudig is het, mijn broeders en zusters. Daaraan moeten we denken; we doen er goed aan dat nooit te vergeten.

kerstavond was droeg alleen nog maar bij tot onze depressieve toestand.

Een van de jongens, iemand uit de Smoky Mountains in de staat Tennessee, hield net lang genoeg op met op zijn handen te blazen om te zo warm te houden om te kunnen zeggen: „Wat een koude, ellendige Kerst! Maar het feit dat we hier zitten betekent nog niet dat we er niets aan kunnen doen. Ik ga op zoek naar een boom.”

„Bespaar je de moeite maar!” riep een van zijn maats. „Er zijn hier helemaal geen bomen; en buitendien hebben we niets waarmee we hem kunnen optuigen.”

Niet van zijn stuk te brengen verdween Smoky in het donker en keerde terug met een sjofel boomje.

„Noem jij dat een boom?” ging onze lastpost door. „In Texas gebruiken we zo'n ding als brandhout.”

Positief ingesteld begon Smoky zijn boom op te tuigen met versierselen gemaakt van kauwgom-, chocoladewikkels, enz. Verscheidene maten die niet direct bij het gebouw de wacht hielden begonnen onze ijverige vriend te helpen met zijn schier hopeloze taak. Terwijl we zo bezig waren hoorde ik plotseling vanuit het bouwsel een stem die riep: „Hé Amerikaan, Amerikaan.”

We omdraaiend zag ik een Duitse gevangene met een hand buiten het afrasteringsdraad. Met zijn andere hand wees hij in mijn richting. Ik deed snel een kogel in de kamer van mijn geweer en ging behoedzaam in zijn richting. Wat ik in zijn hand zag deed me verstedd staan. De gevangene had een prachtige zilveren ster gemaakt, helemaal van zilverpapier van kauwgomverpakking. Een waar kunststuk. Hij legde de ster in mijn hand en wees naar de top van onze boom.

In de hoop dat hij wat Engels sprak zei ik: „Deze ster is zo gedetailleerd, ben je misschien kunstenaar van je beroep?” Zijn niet-begrijpende gezichtsuitdrukking maakte duidelijk dat hij niet meer Engels sprak dan ik Duits, dus nam ik zijn geschenk aan en plaatste het bovenin onze boom.

„Wel heb ik ooit!” begon onze lastpost weer. „Graag toegeven doe ik het niet, maar die struik begint op een echte boom te lijken. Ik had beter niets kunnen zeggen, hè Smoky? (Alle maten betuigden daarmee luid hun instemming.) Klaar met onze boom begonnen we kerstliederen te zingen en ik hoorde meerdere gevangen meezingen met „Stille Nacht”.

De laatste tonen stierven uit in de nacht toen ik dezelfde stem weer hoorde roepen: „Hé, Amerikaan.”

Deze keer had de gevangene beide handen door het afrasteringsdraad heen gestoken. Weer ging ik omzichtig naar hem toe. Het geweer in de aanslag. En weer stond ik verstedd van wat hij in zijn handen hield.

Die Duitse beeldende kunstenaar had prachtige figuren vervaardigd van Jozef, Maria en het Christuskind. Hij wees naar onder de boom en gaf me zijn fraai uitgeoverde werk.

Met een hoofdknik bedankte ik hem en zette de broze beeldjes daar waar hij had aangewezen.

Toen ik keek naar het kleine figuurtje van het Christuskind, vervaardigd uit een houtje en zeer kunstig overtrokken met folie, gaf het licht van ons vuur het een hemelse glans. Ik bedacht hoever we waren afgedwaald van de leerstellingen

van Jezus en ik voelde mijn ogen vochtig worden. Ik keek naar het kunstwerkje en zag dat de gevangene nog steeds bij het draad stond. Ik haastte mij dus terug en glimlachte hem toe en schudde hem warm de hand.

Hij glimlachte ook naar mij en het licht van het vuur weer spiegelde in zijn ogen.

Sedert het einde van de Tweede Wereldoorlog heb ik ontelbare malen teruggedacht aan die Duitse krijgsgevangene.

We hebben elkaar maar kort gekend; we waren als twee schepen die 's nachts langs elkaar varen, maar toch voelde ik dat die man met me eens zou zijn dat onze enige hoop op een blijvende wereldvrede een terugkeren inhield naar de leringen van dat kleine figuurtje dat hij die koude decembernacht zo prachtig had vervaardigd. Een ding is zeker: als wij de Here liefhebben hebben we ook een goddelijke bezorgdheid in ons voor het gehele mensdom — het één gaat niet zonder het ander.

(Deseret News, december 1970, p. 1. Herdrukt met toestemming. Ivan T. Anderson, medewerker op de luchtmachtbasis Hill in de staat Utah, heeft zich vaak afgevraagd wat er van die Duitse krijgsgevangene geworden is. Het verhaal is geschreven door zijn vrouw, Jettie Jacob Anderson, lerares in de Engelse taal en in spreekvaardigheid. Ze hebben twee kinderen.)

Toen vonden we het hobbelpaard

DOOR DEREK DIXON

Het was erg stil in huis. Mijn vrouw en drie tienerdochters waren naar de stad naar de seizoenopruiming op zoek naar voordelige kleding. Ik zat helemaal alleen. In een diepe armstoel, met een door mij nog niet gelezen boek op mijn knieën, zat ik te kijken naar het met sneeuw bedekte gazon waarop we nu vijftien dagen geleden het hobbelpaard hadden gevonden. Ik dacht aan die tien opwindende dagen voor het kerstfeest toen een eenvoudig op gezinsavond genomen besluit zo vele harten had opengesteld in een stad waarvan het leefde of ze een hart van steen had.

We hadden gezongen en gebeden; en toen zei Wendy in haar twaalfjarige wijsheid: „Kerstfeest is niet zoals het eigenlijk zou moeten zijn, is het niet? Er moet eigenlijk een fijne sfeer in huis heersen, vol warmte en gezelligheid en geborgenheid, maar ik vind dat die dingen er niet meer zijn. De anderen vonden dat ze gelijk had en iets begon vaste vormen aan te nemen. Onze laatste kerst was niet zoals die wezen moest. Er was teveel gegeten, teveel televisie gekeken, teveel gekraakel over onbenulligheden, teveel te laat naar bed gaan en te laat opstaan, en teveel aan jezelf denken.

Alles wees erop dat de komende kerst weer hetzelfde zou zijn — zowel geestelijk als in gezinsverband zouden we de plank mislaan. De dagen zouden voorbijgaan en weer zouden we dat ellendige doelloze oppervlakkige gevoel hebben. Konden we die sleur in ons gezin nu niet op de een of andere manier doorbreken? Zou er geen manier zijn waar-

op we ons die echte geest van het kerstfeest weer eigen konden maken?

Op een gegeven moment stakte het gesprek en toen begon mijn vrouw ons te vertellen over jonge patiëntjes op de school voor geestelijk gehandicapte kinderen waar ze een deel van de week werkzaam was als fysiotherapeute. Ze had het over geestelijke achterstelling, niet zorgzame ouders, over bittere armoede in veel gezinnen, over in de steek gelatenen omdat „geestelijk achtergebleven kinderen toch alleen maar de boel kapot maken”. En over lege kinderhandjes in de tijd dat er alom geschenken worden gegeven . . . Mijn vrouw stelde voor dat wij als gezin speelgoed zoudn verzamelen voor die vergeten kinderen op die school. Ieder stemde met haar voorstel in.

De volgende dag brachten we ons plan in uitvoering. We vertelden onze vrienden over de kinderen op de school en vroegen ze om kleine geschenken.

Wat we ontvingen was een aantal ijskoude blikken en een paar vage beloften; verder niets. We waren pas in die buurt komen wonen en hadden het niet zo nauw genomen met opmerkingen dat de stad erg onvriendelijk zou zijn, vol materialistisch ingestelde mensen. Maar nu moesten we dat wel toegeven.

Teleurgesteld omdat we niets hadden kunnen ophalen, namen we het besluit dat wij er dan tenminste zelf maar iets aan zouden doen. En zo gebeurde het dat we de volgende avonden na de maaltijd bezig waren met het vervaardigen van poppebedjes van spaanderplaat en hardboard, die we een laagje glansverf gaven; mijn vrouw vervaardigde kleine matrasjes en dekentjes. De keuken begon er uit te zien als een miniatuur Iegeropslagplaats. In totaal hadden we zes bedjes gemaakt.

Nog niets van andere mensen. We gingen door met erom te vragen. En het was nog maar zes dagen voor het kerstfeest. Op de vijfde dag troffen we in de achtertuin op het gazon een hobbelpaard aan, glanzend in de zon en de vrieslucht, zijn manen in triomfantelijke dracht, zijn ogen wild in het vooruitzicht van de slag, en in zijn oren het donderend geraas van commando's en geschreeuw. Naast hem op de grond stond een kartonnen zeepoddoel vul speelgoed van alle soorten. Vandaag de dag weten we nog steeds niet waar dat allemaal vandaan kwam. Toch was het op de een of andere manier een teken, want diezelfde dag al kwamen er steeds mensen aan de deur met geschenken voor de vergeten kinderen op die school.

Iemand die een heel eind bij ons vandaan woonde, een vrijgezelle, eenzame en stugge man, iemand die niet eens was benaderd om iets bij te dragen, stak de straat over naar mijn vrouw en flapte eruit:

„Kijk eens hier, geld kan ik niet geven; maar ik spaar miniatuurautootjes. Die krijg ik van de garage. Iedere keer als ik 30 liter benzine tank krijg ik er weer een. Bijelkaar heb ik er 20. Niemand heeft me ooit gevraagd in een zaak als deze behulpzaam te zijn, maar ik wil nu graag wat doen. Morgenavond zal ik die autootjes bij u langsbrengen dan kan u in mijn plaats de kerstman spelen.”

„Geld kan ik niet geven; maar ik spaar miniatuurautootjes . . .”

Toen liep hij snel weg om zijn ontroering te verbergen; maar de volgende avond stond hij wél op de stoep, mét zijn 20 autootjes.

Een nog grotere verrassing stond mij op kantoor te wachten. Er is daar 'n jongeman, opgegroeid in de achterbuurten van de Londense wijk East End, iemand vol vooroordelen en erg heetgebakerd, voor wie mijn pogen mijn godsdienst te belijden werkte als een rode lap op een stier. Maar die dag kwam hij naar me toe en zei:

„We zijn geen vrienden — eigenlijk zou ik je niet eens de straat over helpen ook al zat je in 'n rolstoel; maar die kinderen op die school, dat is wat anders. Iedere keer als ik m'n ogen dicht doe zie ik hun gezichtjes. Ginny en ik hebben erover gepraat hoe we konden helpen; we hebben besloten het beste te geven wat we hebben. In m'n vrije tijd maak en verk ik modelvliegtuigen. Die hangen we dan thuis aan het plafond en van tijd tot tijd staan we ze te bewonderen; maar verder doen ze eigenlijk niets. We hebben besloten dat we die vliegtuigjes zullen geven. En wat geeft het als die kinderen ze tijdens het spelen kapot gooien? Een uurtje speelplezier voor zo'n kind is ons het gemis van een paar modellen wel waard.”

Dezelfde middag nog bracht hij een grote verzameling modelvliegtuigjes. Toen ik die avond thuiskwam, hadden mijn vrouw en kinderen ook zulke dingen meegemaakt — ze vertelden over verlegen onbekenden, en mensen die ons in het algemeen niet vriendelijk gezind waren — over vrienden; geen van allen konden ze zich losmaken van de gedachten dat die kinderen met lege handen zouden staan. Onze voorkamer werd bedolven onder hun geschenken. De volgende dag kwam het schoolbusje bij ons langs en werden de geschenken ingeladen en afgeleverd bij het schoolhoofd om onder de kinderen te worden verdeeld. Dat was dan dat.

Geen mens die iets ten geschenke had gegeven heeft daar ooit iets voor teruggevraagd of gekregen, geen blijk van erkenning of een bedankje. Op school wist alleen het schoolhoofd waar de geschenken vandaan kwamen. Verder werd er het stilzwijgen toegeedaan.

Maar nu ik hier zo zit in het schemerdonker na de kerstdagen, vraag ik me af of de geest die in ons gezin is gekomen, ook in het gezin is gekomen van hen die hebben bijgedragen. Wij hebben als gezin in de dienstbaarheid aan anderen de ware geest van het kerstfeest weer teruggevonden. De muren van ons huis stralen zoete liefde en zachte kalmte uit. En nu op deze winterdag, waarop het al vroeg donker wordt en waarop de koude sterren omlaag schijnen en de sneeuw op het gazon het vensterlicht weerkaatst, zit ik te denken aan de ware aard van het universum. Want door deze kleine wonderbaarlijke belevenis met het kerstfeest ben ik erachter gekomen dat alles wat de mens doet zich uitstrekt tot in het universum. Wielen draaien, tandraden grijpen in elkaar, eeuwige balansen worden in beweging gebracht en de aarde wordt anders door die kleine geheimen van vriendelijkheid die voor aardse geschiedschrijvers helemaal geen betekenis hebben.

Broeder Dixon is president over de gemeente Brighton in het district Crawley in het Zendingsgebied Zuid Engeland.

De keerzijde van de »geefmedaille«

Enkele jaren geleden bemerkte een presidente van de Zustershulpvereniging dat ze gedurende de tijd dat ze werkzaam was in de ZHV minder openstond voor wat haar man nodig had. Toen werd ze ernstig ziek. Ze werd volledig van hem afhankelijk, zelfs in de meest fundamentele dingen, met inbegrip van voeden en baden.

Dat voorval maakte diepe indruk op haar. Ze had zoveel van haar tijd gegeven aan het dienstbaar zijn voor anderen, dat het haar niet makkelijk viel deze nieuwe toestand van afhankelijkheid te aanvaarden. En ze zou die hebben vermeden als ze daartoe in staat zou zijn geweest. Maar toch is ze nu dankbaar dat ze door de omstandigheden gedwongen is geweest van anderen afhankelijk te zijn, omdat in haar een diepe en machtige liefde voor hen is ontloken.

Onverschillig worden voor wat een ander nodig heeft, daar worden we allemaal me geconfronteerd. Paulus waarschuwde tegen dit gevaar in zijn brief aan de toenmalige heiligen van Korinthië. Hij onderwees dat ieder lid een belangrijke bijdrage kan leveren tot het welzijn van het gehele kerkelijke lichaam. Hij bracht ook omzichtig naar voren dat ieder lid in zou zien en dat voor zichzelf toegeven dat hij ieder ander lid nodig heeft.

„En het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet van node; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van node.” (1 Kor. 12:21.)

Het was de bedoeling van de Here dat er bij iedereen een grotere liefdesband moet komen:

„Opdat geen tweedracht in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg zouden dragen.

„En hetzij dat één lid lijdt, zo lijden al de leden mede; hetzij dat één lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede. „En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder.” (1 Kor. 12:25-27.)

Opdat we nederig mogen worden en de banden der liefde tussen ons sterker worden, moeten we aanvaarden zowel dienen als gediend te worden mee te maken.

Voorbeelden van deze beide elementen vinden we in ieder gedeelte van het evangelie. De verordeningen van het priesterschap hebben ze in zich — in „gedoopt worden” en „dopen”, in „geordend worden” en „ordenen”. Je komt ze tegen in de wijze waarop het evangelie over de aarde wordt

verbreid, want de Here heeft het met opzet en doelbewust zo geregeld dat het evangelie het eerst tot de Joden zou komen, die het dan zouden bedienen onder de andere mensen. Maar in de laatste dagen is het net omgekeerd. Nu bedienen de andere mensen de Joden, zoals Christus dat heeft gezegd, en de Joden moeten degenen zijn die het ontvangen. Beide elementen tref je ook aan in de relatie man-vrouw. Hoewel ze veel taken en verantwoordelijkheden samen dragen is er toch voor ieder van hen een bijzondere zegening die de ander nodig heeft. De uiteindelijke verantwoordelijkheid berust bij het priesterschap. Iedere vrouw krijgt een nederige geest als ze de vele zegeningen ontvangt van die handen die het priesterschap dragen. Toch moet in Gods plan ook de man zich nederig opstellen, want slechts door wat een vrouw bewerkstelligt wordt hij gezegend met leven, zowel het zijne als dat van zijn nakomelingen. Kan er een plan zijn waaruit meer wijsheid blijkt, waarin zowel man als vrouw dienen en worden gediend, dan het plan dat het priesterschap geeft aan de man en het moederschap aan de vrouw? En kan er een betere manier zijn om liefde te doen groeien dan door beide behoeften?

Behoefte is het ook die de kern vormt van welke echte vorm van liefde van Christus ook. Ook al is het voor het bereiken van verhoging noodzakelijk anderen te dienen, dat zal niet voldoende zijn tenzij wij Zijn verzoening aanvaarden.

We weten dat de Here in Zijn eigen leven de meeste tijd besteedde aan het dienen van anderen. Maar misschien hebben we maar weinig stilgestaan bij de gelegenheden waarbij Hij zich nederig boog om Zich door anderen te laten dienen.

Hij wist wat geboren worden was want Hij werd geboren uit een sterfelijke vrouw, en Hij werd door die vrouw gevoed, verzorgd en onderricht.

Hoewel Hij zonder zonde was, werd Hij door een sterfelijke man gedoopt. Hij stond een ander toe Hem te balsemen voor Zijn begrafenissen. Christus aanvaardde de eenvoudige dienstbaarheid van anderen Zijn hele leven lang. Hij logeerde, at en sloep bij anderen in huis. Zelfs Zijn graf was geleend. Hij stelde Zich nederig op door veel aan te nemen uit de handen van anderen, zoals Hij Zich ook nederig opstelde door anderen dienstbaar te zijn.

In het Laatste Avondmaal zien we een prachtig voorbeeld. Daar liet Christus heel fijn zien wat dienstbaarheid eigenlijk is toen Hij neerknielde en de voeten van Zijn discipelen waste. Maar als Hij sprak over dienstbaar zijn, sprak Hij ook over ontvangen. Petrus, reagerend zoals wij ook vaak doen als iemand ons dienstbaar wil zijn, deinsde achteruit en zei: „Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid.”

Als antwoord waarschuwde Christus: „Indien Ik u niet wassse, hebt gij geen deel met Mij.” (Joh. 13:8.)

Wij moeten ons plechtig onderwerpen aan de bedieningsvormen van de Heiland — en aan allen die ons in gerechtigheid in Zijn naam willen dienen.

Wat we moeten leren is in nederigheid en met oprechte dankbaarheid het offer te aanvaarden dat anderen zich getroosten om ons iets te geven. Wat we moeten leren is een gave te ontvangen met zowel zelfrespect als respect voor de gever, en bovenal, eraan denken dat elke gave uiteindelijk afkomstig is van de Schepper aller dingen. Als zowel de gever als de ontvanger beide deze waarheid aanvaarden, zal het resultaat ongetwijfeld zijn nieuwe liefdeskrachten — voor andere mensen en voor ons aller Vader.

Een van mijn eigen ondervindingen in het leren aannemen vond plaats toen mij werd gevraagd op te treden als huisbezoekster met een zuster die door een beroerte getroffen was. Haar rechter arm en -been waren verlamd. Met behulp van een stok en draagbanden kon ze lopen, maar op hellende of oneffen oppervlakten alleen met de grootste moeite. Het viel haar ook moeilijk te spreken of te worden verstaan. En ofschoon het verbazingwekkend was waartoe ze in staat was, was er toch nog veel dat ze niet kon.

In het begin leek onze samenwerking hopeloos eenzijdig. Ik moest steeds rijden, haar in de auto helpen en haar helpen bij op- en afstapjes. Steeds weer werd ik in alle gezinnen belast met het geven van de les en het voeren van het gesprek, hoewel ze af en toe wel in staat was om ook iets te doen.

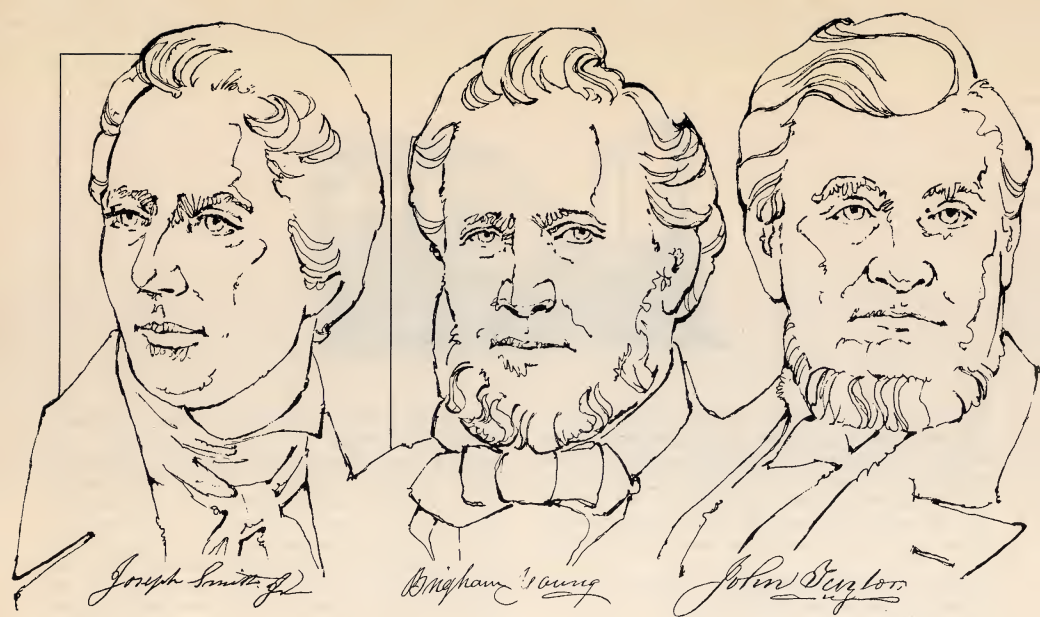
Toen gebeurde er iets ongewoons. Door een kleine aanrijping kon het portier van mijn auto aan de kant van de chauffeur niet meer open. Je kon er aan de voorzijde alleen nog maar in of uit door het portier aan de kant van de passagier.

Door dit merkwaardige incident was ik, de sterkere, afhankelijk van de zwakkere.

Terwijl ik daar hulploos moest blijven zitten, wilde zij in haar onhandigheid worstelen om het zware portier te openen en te sluiten bij ieder huis. Dat was zo ontmoedigend dat ik geprobeerd heb over de stoel heen te klimmen om er zo uit te komen. Maar dat was in een rok haast niet te doen. Zo moest ik me er wel bij neerleggen dat zij voor ons beiden zoveel moeite deed. Toch werden we door dit vreemde dilemma betere en nauwerbondener collega's. Zij had mij nodig en nu had ik haar nodig. Deze kleine vorm van afhankelijkheid was maar één uiting van de vele ontastbare gaven die ik van haar heb ontvangen in de tijd dat we samenwerkten. Inderdaad kon ze tijdens de lessen niet veel zeggen, noch kon ze voor de zusters op onze lijst erg veel doen, maar meer dan eens ging het van haar uit dat wij gingen vasten en bidden voor bepaalde zusters die behoefte hadden aan geestelijke kracht. Toen Maleachi vroeg of een mens God zou beroven, had hij het over het niet betalen van tienden. Maar je kunt God ook nog op andere wijzen beroven. Iedereen die waardig is straalt een deel van de heerlijkheid Gods uit door middel van iets dat hij geeft of door een zegening. Als wij niet aannemen wat anderen ons bieden, verloochenen we eigenlijk dat deel van Gods heerlijkheid dat in hun gaven tot uitdrukking komt. Als wij Zijn dienstknechten weigeren, weigeren wij ook Hem, ongeacht of de aangeboden zegening nu geestelijk dan wel materieel is.

Hoeveel wijzer zouden wij niet zijn als wij oprecht achtgeven op de raad van Paulus om aan de kerk te denken als aan het lichaam van Christus, om aan ieder lid te denken als aan een vitaal functionerend deel van dat lichaam, en dan ernstig te beseffen van ieder lid: „Hoofd, ik heb je nodig. Voeten, ik heb je nodig. Ogen, ik heb je nodig. Handen, ik heb je nodig . . .”

Lenet Hadley Read, huisvrouw en moeder van vijf kinderen, is onlangs verhuisd naar Tulsa in de staat Oklahoma.

Zij hebben de profeet

Verscheidene van de profeten uit de laatste dagen hebben Joseph Smith gekend. Sommigen, zoals Brigham Young, hebben hem gekend als vriend, buurman en leraar. Tot anderen is hij gekomen in dromen en visioenen, zoals tot Wilford Woodruff. En allen heeft hij verlichting en inspiratie gegeven in hoe aan de zaken van Christus' kerk leiding te geven.

Het respect en het ontzag waarmee de andere profeten Joseph hebben beschreven openbaart veel over de jonge leider.

Van zichzelf heeft Joseph dit gezegd: „Ik ben als een grote, ruwe steen, die van een hoge berg naar beneden rolt. En het enige polijsten, dat ik deelachtig word, is wanneer het een of andere uitstekende deel er af gestoten wordt

wanneer het in aanraking komt met iets anders, en met heftigheid bots tegen godsdienstige kwezelarij, priesterbedrog, de verkeerde invloed van advocaten en dokters, huichelende redacteuren, omgekochte rechters en leden van de jury, en de macht van meinedige gouverneurs, die gesteund worden door het gepeupel, godslasteraars, losbandige mannen en vrouwen, ja, de ganse hel werkt er aan mede om hier en daar brokjes en stukjes af te stoten. Aldus word ik een gepolijste en gladde pijl in de pijlenkoker van de Almachtige ...“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 321-322.)

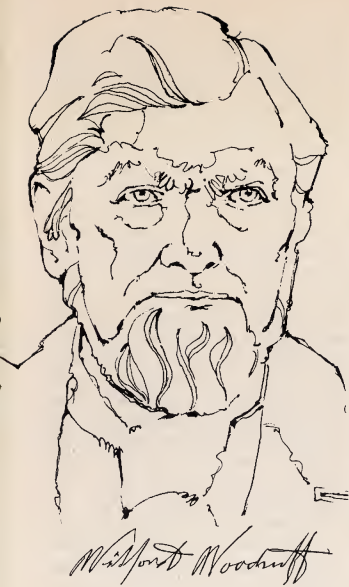
BRIGHAM YOUNG had het vaak over zijn grote liefde voor de profeet, en toen hij overleed had hij de naam van

de profeet op de lippen. Hij heeft nogal wat uitspraken gedaan die blijk geven van zijn liefde en bewondering voor Joseph Smith:

„Ik eer en zie met eerbied op tegen de naam van Joseph Smith. Ik vind het erg fijn die te horen; ik houd ervan. Ik houd van zijn leer.“ (*Journal of Discourses*, deel 13, p. 216.)

„Als ik Joseph Smith zag, pakte hij, figuurlijk gesproken, de hemel en bracht die naar de aarde; en hij nam de aarde, nam die naar omhoog en opende zonder omwegen en in alle eenvoud de dingen Gods. Dat nu is de pracht van zijn zending.“ (*JD*, deel 5, p. 332.)

„Als Jezus leeft en de Heiland der wereld is, is Joseph Smith een profeet van God, en leeft in de boezem van

gekend

zijn vader Abraham. Men heeft zijn lichaam gedood, maar toch leeft hij en ziet het aangezicht van zijn Vader in de hemel. En zijn gewaad is even zuiver als de engelen die de troon Gods omringen. En niemand op aarde kan zeggen dat Jezus leeft en tezelfdertijd mijn verklaring over de profeet Joseph verloochenen." (JD, deel 1, p. 38.)

JOHN TAYLOR bevond zich in de ruimte waartoe de bende zich toegang verschaftte om de profeet in de gevangenis van Carthage te vermoorden. Hoewel hij werd gewond, herstelde hij weer en werd later de derde president van de kerk. Hij heeft Joseph Smith in levende lijve gekend, hij was getuige van zijn dood en heeft ons een van de aangrijpende eerbewijzen aan de profeet gegeven.

„Ik getuig dat ik Joseph Smith jarenlang goed gekend heb. Ik heb samen met hem gereisd. Ik ben samen met hem alleen geweest en samen met hem in het openbaar verschenen. Samen met hem maakte ik deel uit van allerlei raadsvergaderingen. Honderden malen heb ik geluisterd naar zijn in het openbaar uitgesproken leerstellingen en naar het advies dat hij gaf aan zijn meer intieme vrienden en medewerkers. Ik ben in zijn huis geweest en heb zijn gedrag jegens zijn gezin in ogenschouw genomen. Ik heb hem voor de rechtbanken van dit land zien slepen, hem vrij zien spreken, hem zien ontkomen aan kwaadaardige lasteringen en de kuiperijen en leugens van goddeloze en corrupte mensen. Ik was met hem samen toen hij leefde, en ik was met hem toen hij stierf, toen hij werd vermoord in de gevangenis van Carthage door een medogenloze bende... die hun gezicht hadden geverfd om hun identiteit te verbergen. Ik was erbij en ik werd zelf gewond. Ik kreeg vier geweerkogels in mijn lichaam. Ik heb hem toen gezien, toen, onder die omstandigheden en getuig voor God, engelen en de mensen dat hij een goed, eerzaam en deugdzaam man was, dat er op zijn persoonlijk gedrag en op zijn gedrag in het openbaar niets viel aan te merken — en dat hij leefde en stierf als een man van God en een man van fatsoen. Dat is mijn getuigenis." (The Gospel Kingdom, Bookcraft: c. 1943, p. 335.)

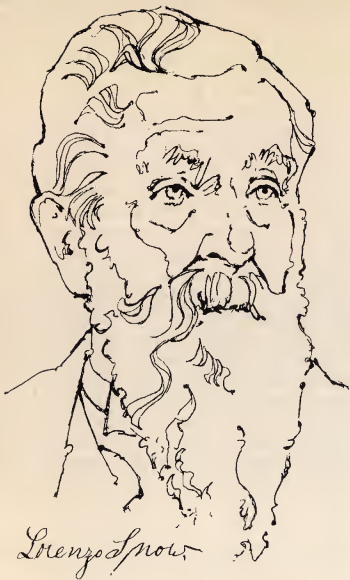
WILFORD WOODRUFF was met Joseph zowel voor als na zijn dood. Hij heeft samen met hem duizenden kilometers gereisd en vaak is hij voor hem als schrijver opgetreden — het was broeder Woodruff die de door middel van Joseph Smith gegeven openbaring over de burgeroorlog heeft opgeschreven. (Zie LV 87.) In de *Millennial Star* doet hij kund van zijn heerlijke en openbare eerste ontmoeting met de profeet Joseph:

„Voordat ik Joseph zag had ik gezegd dat het me niet aanging hoe oud hij was, het me niet aanging hoe hij eruit zag — of zijn haar lang was of kort; de man die ons die openbaring had gegeven was een profeet van God. Dat wist ik voor mezelf. Ik heb Joseph voor de eerste keer ontmoet in de stra-

ten van Kirtland. Hij had een oude hoed op en een pistool in zijn hand. Hij zei: „Broeder Woodruff, ik ben schietoefeningen wezen doen. Ik wilde wel eens zien of ik iets raken kon." En hij ging verder: „Heeft u daar bezwaar tegen?" „Helemaal niet," zei ik, „ik weet zeker dat niets in de wet schietoefeningen verbiedt." Hij vroeg me met hem mee naar huis te gaan. Hij had een wolvehuid en hij vroeg me hem te helpen die te looien. Hij wilde erop zitten bij het mennen van zijn tweespan. Velen zouden misschien hebben gezegd: „U bent me ook een mooie profeet! Iemand die aan pistoolschieten doet en een wolvehuid looit." Hoe dan ook, wij looiden hem en maakten er later gebruik van op een reis van meer dan 1.500 kilometer. Op die manier verliep mijn eerste kennismaking met de profeet Joseph. En van toen af tot op de dag van vandaag, ondanks alle afvaligheden die we hebben meegemaakt en de kwellingen die we hebben moeten doorstaan, heb ik nooit aanleiding gezien mijn twijfels te hebben over dit werk. Ik heb me er nooit het hoofd over gebroken. Terwijl de mensen afvielen ter rechter en ter linker zijde, en terwijl apostelen mij aanzetten me tegen de profeet Joseph te keren, kwam ik niet in verleiding aan dit werk te twijfelen of eraan te twijfelen dat Joseph Smith een profeet van God was." (Millennial Star, deel 53, pp 627-628.) President Woodruff heeft gezegd: „Joseph Smith is een hele tijd na zijn overlijden tot mij gekomen en heeft me onderwezen in belangrijke beginselen." Op een keer werd hij tegelijkertijd bezocht door Joseph zowel als Hyrum Smith toen hij zich aan boord van een schip onderweg naar Engeland bevond en, in zijn eigen woorden: „Hij vertelde me onder andere hoe ik de Geest Gods kon verkrijgen; dat wij allen die zeer van node hadden." (Discourses of Willford Woodruff, Bookcraft: 1946, p. 288.)

En op 19 oktober 1896 gegeven toespraak heeft broeder Woodruff gezegd:

„Joseph Smith ging voort met mij en anderen te bezoeken tot een bepaalde tijd, daarna niet meer. De laatste keer dat ik hem zag was in de hemel. In het nachtelijk visioen zag ik hem staan

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

aan de deur van de tempel in de hemel. Hij kwam tot me en sprak tot me. Hij zei dat hij met me moest blijven praten omdat hij haast had ... Nu kwam ik samen met zes broeders die hier op aarde een positie bekleedden, en niemand van hen zou niet kunnen ophouden met mij te spreken omdat hij haast had. Ik was zeer verbaasd. Bij tijd en wijle zag ik de profeet weer en kreeg ik het voorrecht hem een vraag te stellen. „Wat ik weten wil”, zei ik, „is waarom u haast hebt. Ik heb mijn hele leven al haast, maar ik dacht dat dat voorbij zou zijn als ik zou binnengaan in het koninkrijk des hemels, zo ik daar al zou komen.” „Joseph zei: „Dat zal ik u zeggen, broeder Woodruff. Iedere bedeling die het priesterchap op aarde heeft gehad en naar het celestiale koninkrijk is gegaan heeft een bepaalde hoeveelheid werk te doen gekregen om zich voor te bereiden om samen met de Heiland naar de aarde te gaan als Hij daar naartoe gaat om op aarde te regeren. Elke bedeling heeft ruim voldoende tijd gehad om dat werk te doen. Wij niet. Wij zijn de laatste bedeling en er is dus nog veel werk te doen en om dat te volbrengen moeten we ons haasten.”” (*Discourses of Wilford Woodruff*, p. 288-289.)

LORENZO SNOW had een hechte, persoonlijke relatie met Joseph Smith. En hij begreep kennelijk wat de roeping van de profeet inhield. President Snow karakteriseerde Joseph op de volgende wijze:

„Joseph Smith, door God gekozen om dit werk te beginnen, was arm en ongeletterd en behoorde niet tot 'n populaire christelijke sekte. Hij was een onbedorven, eerlijke en zeer integere jongen, onbekend met de getruetheid, vernuftigheid en wijsgerigheid waarvan politici en religieuze hypocrietten zich wel bedienen om hun oogmerken te bereiken. Net zoals toentertijd Mozes, achtte hij zich niet in staat en onbekwaam voor de taak — op te treden als een godsdienstig hervormer in een zeer impopulaire positie — om ten strijde te trekken tegen meningen en geloofsbelijdenissen die al eeuwenlang hadden standgehouden en die gewettigd waren door de meest vooraanstaande mannen in de theologie. Maar

God had hem geroepen om de armen en oprechten van hart uit alle landen te bevrijden van hun geestelijke en aardse slavernij. En God beloofde hem dat wie ook gedoopt zou worden tot vergeving van zonden, met een eerlijke bedoeling, goddelijke openbaringen zou ontvangen — de Heilige Geest zou ontvangen — dezelfde zegeningen van het evangelie zou ontvangen die door het evangelie waren beloofd en verkregen als die door de oudtijdsde apostelen werden gepredikt, en deze boodschap, deze belofte, zou van kracht blijven als en tot wie ze door de zendingen zou worden uitgedragen, zendingen die van God gemachtigde boodschappers zijn. Zo heeft Joseph Smith dat gezegd, de ongeletterde, de ongekunstelde, de eenvoudige eerlijke jongen.” (*Eliza Snow, Biography and Family Records of Lorenzo Snow* / Deseret News Press: 1884], p. 243.)

ALS IEMAND EEN GROOT INZICHT had in het leven van Joseph Smith, was het wel Joseph F. Smith, de zoon van Joseph's broer Hyrum, die zich de profeet nog wist te herinneren als oom en profeet. Nog een kind toen de profeet werd vermoord, herinnert hij zich Joseph aldus:

„Als kind kende ik de profeet Joseph Smith. Als kind heb ik hem het evangelie horen prediken zoals God het hem had opgedragen. Als kind kwam ik bij hem over de vloer, ik voelde me in zijn huis net zo thuis als onder het dak van mijn eigen vader. Ik heb het getuigenis van de Geest bewaard waarmee ik als kind werd bezielde en dat ik van mijn vrome moeder heb gekregen, namelijk het vaste geloof dat Joseph Smith een profeet van God was. Dat hij meer dan wie ook in deze generatie of in de voorafgaande eeuwen, werd geïnspireerd. Dat hij door God was uitverkoren om zowel voor Gods koninkrijk als voor Gods kerk de basis te leggen. Dat hij door de macht van God in staat werd gesteld de verslagen te voorschijn te brengen van de oudtijdsde bewoners van het werelddeel Amerika, om de wereld te openbaren en opnieuw te geven de leer van Jezus Christus, niet alleen zoals Hij die onderrichtte onder de Joden in Judea, maar ook zoals Hij die, en zo wordt er verslag van gegeven, in grotere eenvoud in het

(vervolg op bladzijde 30)

Gedoopt op haar verjaardag

Geïllustreerd door Ted Henninger

Toen Alice's moeder en zusjes besloten lid te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, was zij pas zes jaar en dus nog te jong om samen met de andere gezinsleden gedoopt te worden. Omdat ze het vaak hadden over hoe fijn het was gedoopt te worden en het fijn vonden lid te zijn van de kerk, kon Alice haast niet wachten tot ze acht was en ook gedoopt kon worden.

Alice dacht eraan en droomde ervan hoe ze op haar verjaardag gedoopt zou worden. „Niet na mijn verjaardag“, stelde ze, „maar erop.“

Maar drie dagen voordat Alice acht zou worden werd ze wakker met een verschrikkelijke hoofdpijn en de volgende dag was ze zo ziek dat ze niet naar school kon.

De dokter die erbij was geroepen zei dat ze minstens een week thuis zou moeten blijven. Alice's grote ogen vulden zich met tranen van teleurstelling.

De volgende dag voelde Alice zich nog beroerder en

was haar temperatuur hoger ondanks het receptje van de dokter. Moeder stond voor een raadsel en maakte zich erg bezorgd, maar Alice zelf voelde zich onaangenaam over het feit dat ze niet op haar verjaardag zelf zou kunnen worden gedoopt.

De middag voor de verjaardag kwam Alice's moeder de ziekenkamer binnen. Maar toen ze Alice in ernstig gebed neergeknield op haar bed zag, hield ze stil in de deuropening. Dit kleine meisje smeekte haar hemelse Vader om vervulling van haar grote verlangen lid te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

's Ochtends op haar verjaardag stond Alice op, kleedde zich aan en maakte zich klaar voor de doop. Haar koorts was verdwenen en ze voelde zich goed en erg blij. Enkele uren nadien nam Alice's moeder nog eens temperatuur op en weer was die normaal.

God had het oprechte gebed van Alice verhoord. Diezelfde avond werd ze gedoopt!

De kerstverrassing

Mark zat op het warme zandstrand te kijken naar de zwarte rook die opsteeg van het smeulende postvliegtuig dat ongeveer een uur geleden bij het landen aan de andere kant van het eiland was neergestort.

Iedereen was blij dat de piloot er heelhuids vanaf was gekomen, maar Mark wist dat zijn vader teleurgesteld was over de pakketjes die allemaal verbrand waren. Deze week had het vliegtuig een bijzondere lading post aan boord — de kerstgeschenken van familie en vrienden die ver verwijderd woonden van het kleine eiland waar Marks vader, een oceanograaf, het leven in de oceaan bestudeerde.

Een pakket in het vliegtuig was bedoeld als verrassing voor de leden van de kleine gemeente van de kerk, die pas drie maanden geleden was georganiseerd. Marks vader was gemeentepresident en hij had voor ieder gezin een Boek van Mormon besteld. Mark had de droevige uitdrukking op zijn gezicht gezien en begrepen dat het verlies van die boeken een grote teleurstelling was.

Er moet toch iets zijn dat ik kan doen om vader weer gelukkig te maken, dacht hij. Maar wat kan ik doen? We zitten hier op een eiland in het zuidelijk deel van de Stille Oceaan duizenden kilometers van het vasteland. De situatie scheen hopeloos, maar Mark was vastbesloten een oplossing voor het probleem te vinden. Hij hield erg veel van zijn vader en ook van de eilandbewoners en hij wilde dat deze kerst een bijzondere zou zijn; dat ze de vreugde konden ervaren die uitgaat van elkaar geschenken geven.

Lang zat Mark op het strand, zo lang, dat de zon in de zee zakte en aan de andere kant de maan opkwam, de schuimkoppen op de golven van de branding badend in een zilverachtig licht. Zo zat hij na te denken over het kerstfeest en het uiten van liefde, toen hij plotseling wist wat hij moest doen!

Hij zei er niemand iets over. Hij wilde dat dit zijn verrassing zou zijn. De volgende ochtend stond Mark vroeg op en ging naar de enige winkel die het eiland rijk was.

Meneer Wilson, van wie de winkel was, was ook al vroeg op en keek naar de zonopgang. Mark maakte vaak een praatje met meneer Wilson, die wel begreep dat Mark zich wel eens eenzaam voelde. Hij wist hoeveel heimwee de jongen had naar al zijn vroegere vriendjes, in 't bijzonder nu het tegen de kerstdagen liep. Meneer Wilson liet Mark meehelpen de winkel schoon te maken en de voorraad op de planken aan te vullen. Toen Mark vroeg om wat pakpapier en een stuk

of wat kleine dozen en of hij ergens in het geheim kerstgeschenkjes mocht maken, liet meneer Wilson hem begaan en vroeg hem er niets over. Hij nam Mark alleen maar mee naar achteren het magazijn in en wees Mark op een pak kranten, een stapel dozen en een tafel, die omringd waren door olievaten, bossen touw en een hoop kokosnoten.

Toen hij ontbeten had pakte Mark zijn tuben verf, penselen, papier en een roodschrijvend potlood. Daarna pakte hij zijn eigen boek van Mormon van de plank en rende naar de winkel.

Eerst spreidde hij de kranten uit en beschilderde die met grote rode en groene sneeuwvlokken, goudkleurige klokken, hulst en gele en blauwe kerststerren. Bovenaan ieder vel schreef hij in blokletters: „Gelukkig Kerstfeest.“

Mark deed er meerdere dagen over. In de tijd die overbleef tussen de karweitjes die hij moest opknappen en school, beschilderde hij zijn „pakkpapier“. Toen hij daarmee klaar was, knipte hij vellen wit papier in vieren, pakte zijn potlood, deed zijn Boek van Mormon open en schreef heel mooi op elk blaadje in blokletters iets op. Op het ene schreef hij: „... de Here heeft mijn ziel ... verlost; ik heb Zijn heerlijkheid aanschouwd en ik ben voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten.“ (II Ne. 1:15.) En op alle andere blaadjes schreef hij uit dat heilige boek iets op dat vrede en vreugde zou brengen in het hart van zijn vrienden van het eiland.

Mark deed in iedere doos een blaadje en pakte die dan in in een kerstpapierkrant. Toen hij eindelijk klaar was met alles was het Kerstmis. Hij deed alle kleine doosjes in een grote en sjouwde ermee naar het huisje waar hij woonde. Toen pas vertelde hij zijn vader en moeder dat hij een geschenk had gemaakt voor ieder gezin in de gemeente. Hun lachende verraste gezichten zeiden hem hoe fijn ze het vonden en hoe nieuwsgierig ze waren, maar Mark was blij dat ze verder niets vroegen. Die avond in de kerstdienst zat Mark met van geluk stralende ogen toen zijn vader het kerstverhaal voorlas en sprak over het uitdragen van liefde. Toen, vlak voor het einde van de dienst, kondigde zijn vader aan dat Mark voor ieder gezin in de gemeente een kerstgeschenk had gemaakt.

Dat was me even wat. De leden waren allemaal reuze blij met het prachtig beschilderde pakkpapier. Maar Marks vader stond meer te popelen dan wie ook om hun pakje open te maken en te zien wat erin zat. Zijn ogen kregen een vochtige glans toen hij de boodschap van liefde las die geschreven stond op een klein blaadje.

„Dat was een geweldig idee voor Kerstmis“, zei z'n vader toen het gezin voor het slapen gaan nog even

langs het zilverachtige stand wandelde. „Hoe ben je er eigenlijk op gekomen?“

„Nou“, antwoordde Mark, „ik wist hoe graag jij wilde dat de mensen hier het Boek van Mormon zouden krijgen dat jij besteld had. En ik ben er over gaan nadenken hoe ik het mijne met hen zou kunnen delen. Toen bedacht ik enkele passages over liefde met hen te delen. Ik heb van meneer Wilson in zijn magazijn mogen werken en daar heb ik de boodschappen geschreven en ze toen ingepakt. Het was heel erg fijn.“

„Het was voor ons allemaal een hele grote en fijne verrassing“, zei z'n moeder. „we zijn er allemaal door in de goede kerstfeer gekomen.“ Mark hield een ogenblik stil en keek omhoog naar die ontelbare schitterende sterren boven hen. Hij had nu helemaal geen heimwee. „Nu“, zei hij gelukkig, „heb ik het gevoel dat het ECHT Kerstmis is.“ Plotseling leek het wel alsof hij in de branding de woorden kon horen van de profeet Alma: „Moge ... de vrede Gods op u rusten“ (Alma 7:27) en of hij engelen hoorde zeggen: „In vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.“ (Lk. 2:14.)

Kerstboodschap

aan alle kinderen in de kerk

L.D.S.
TRANSLATION SERVICE
LIBRARY

over de gehele wereld

Aan jullie, jongens en meisjes, brengen wij onze kerstgroot en onze welgemeende zegen. Wij hopen dat jullie allemaal zullen beseffen hoe belangrijk jullie zijn voor onze hemelse Vader en Zijn werk. Een van de grootste gaven die we aan iemand anders kunnen geven is onze wetenschap dat Zijn Zoon leeft en dat Zijn kerk weer op aarde is teruggebracht.

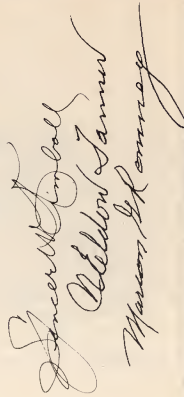
We weten dat velen van jullie zich nu al voorbereiden om op zending te gaan als je later groot bent. We hopen dat je beseft dat je nu al een zending kan zijn in je familie, of voor je vrienden en vriendinnenjes die geen lid zijn van de kerk. Door de geboden van onze hemelse Vader na te leven en door gehoorzaam te zijn aan de raad van je ouders zullen andere mensen zich aange trokken voelen tot jouw manier van leven doordat jij het goede voorbeeld geeft. Je kunt nu ook beginnen met het leren van de beginselen van het evangelie, door de Schriften te bestuderen, door de vergaderingen in de kerk bij te wonen waarin jij thuis hoort en door andere mensen te vertellen over die beginselen.

Veel mensen zien kerstmis als de tijd van de geboorte van Jezus en denken eraan dat Hij heeft geleefd, gekruisigd werd en daarna is opgestaan zodat wij weer bij onze Vader in de hemel kunnen wonen. Maar de meeste mensen die nu op aarde leven weten nog niet dat Zijn kerk, zoals die werd georganiseerd toen Hij op deze aarde was, weer is teruggebracht.

De mensen bij jou in de buurt, maar ook de mensen in verre, vreemde landen, moeten weten wat de jonge Joseph Smith heeft gezien en dat hij met onze hemelse Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft gesproken. Meestal moet je om een zending te zijn onzelfzuchtig zijn en niet bang, maar het is heel erg fijn om anderen te helpen ontdekken dat het mogelijk is om als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een gelukkiger leven te leiden. Beseft goed dat ieder lid van de kerk een zending is. Beseft ook goed de woorden van koning Benjamin in het Boek van Mormon: „Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij louter in de dienst van uw God.” Het is ons gebed dat dit heilige jaargetijde je met vreugde zal vervullen als je terugdenkt aan de Heiland en anderen vertelt dat je zeker weet dat Hij zegeningen zal geven.

Wij wensen jullie allemaal een hele fijne Kerstmis.

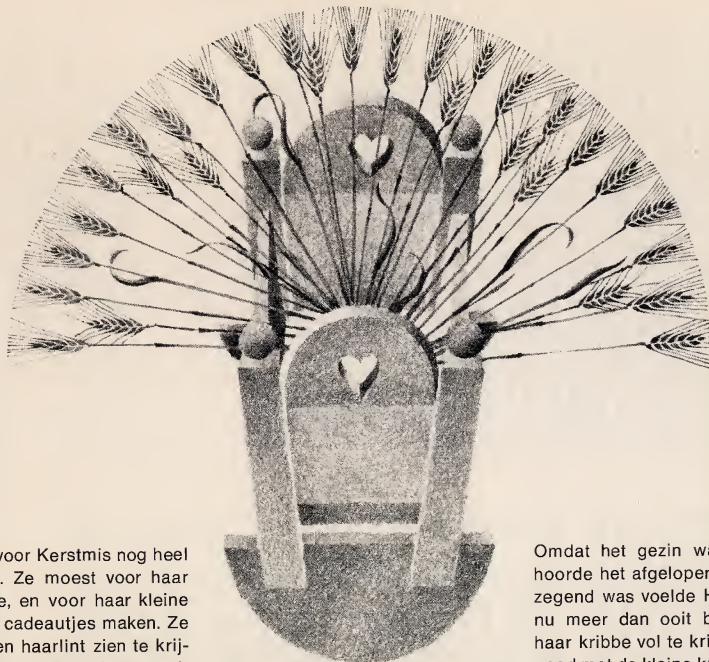
Met hartelijke groeten,

Spencer W. Kimball
Wilford Woodruff
Marion G. Romney

Dat deed 't 'm

Heleen had voor Kerstmis nog heel wat te doen. Ze moest voor haar ouders, tante, en voor haar kleine broertje nog cadeautjes maken. Ze wilde nog een haarlint zien te krijgen wat zou passen bij de rood-witte jurk die haar moeder voor Kerstmis voor haar had gemaakt. Maar bovenal dacht Heleen aan de goede daden die ze nog moest doen zodat ze haar kerstkribbe met „goede-daden-hooi” zou kunnen vullen. Heleen was op weg naar het dorp toen ze eraan dacht hoe fijn ze zich gevoeld had die ene Kerstmis, lang geleden, ze was nog maar zes jaar, toen haar vader de kerstkribbe had gemaakt. „Dat is een oude Hongaarse gewoonte”, had hij haar verteld. „Ieder jaar tijdens de advent vullen de kinderen hun kerstkribbe met hooisprieten. Voor elke goede daad die ze hebben gedaan wordt er één hooispriet in de

DOOR MARGARET SHAUERS
Geïllustreerd door Richard Hull

kribbe gelegd. Als je de kribbe goed genoeg vult voor het kindje Jezus, weet onze hemelse Vader dat er in je hartje liefde is voor Zijn Zoon.”

„Wat een mooie gewoonte!” had Heleen uitgeroepen. Zelfs nu ze twaalf was vond ze het een fijne uitdaging ervoor te zorgen dat haar kribbe tot de rand toe vol zou zijn.

Omdat het gezin waartoe ze behoorde het afgelopen jaar zeer gezegend was voelde Heleen dat het nu meer dan ooit belangrijk was haar kribbe vol te krijgen. Het ging goed met de kleine kruidenierszaak van haar vader, haar tante die bij hen woonde was weer helemaal gezond en, het allerbelangrijkste, ze had er een broertje bij gekregen. Toen ze klaar was met haar werk belde Heleen aan bij elk huis dat ze tegenkwam om daar kleine geschenkjes te geven, groeten over te brengen of om te helpen bij het opknappen van karweitjes of boodschappen te doen. Iedereen bedankte haar en zei te hopen dat haar kertsribbe vol zou komen, maar Heleen had het gevoel dat ze meer moest doen.

Wat ik tot nu toe heb gedaan heb ik elke kerst al gedaan, dacht ze bedroefd toen ze met een diepe

zucht huiswaarts keerde. Maar dit jaar wil ik omdat God zo goed voor ons is geweest, iets bijzonders doen.

Heleen liep langzaam verder terwijl ze probeerde te bedenken wat ze kon doen waardoor deze kerstavond anders zou zijn dat welke ze eerder ook had meegemaakt. Toen ze aangekomen was bij het grootste huis van het hele dorp, hield ze stil. *Zou ik iets kunnen doen voor die oude meneer die hier woont?* vroeg ze zich af. Toen haalde ze haar schouders op en liep het huis voorbij. Iedereen wist dat de man rijk was en personeel had om boodschappen te doen. Heleen had nog nooit met hem gesproken, maar soms als ze voorbij het huis kwam stond hij op de veranda en had hij altijd een stuurs gezicht. Ze had sommige mensen in het dorp horen zeggen dat hij niet door vreemden lastiggevallen wilde worden.

Die man moet toch wel erg ongelukkig zijn, dacht Heleen terwijl ze aan haar eigen zegeningen dacht. Na enkele passen hield ze stil. Dan draaide ze zich om en liep terug naar het grote huis. Haar hart bonste toen ze de enorme klopper neerliet op de deur en ze het geluid hoorde van de holle echo. Toen ze zo stond te wachten wilde Heleen wel dat ze niet teruggegaan was, maar voordat ze weg kon gaan ging de deur bijna geluidloos open. Een bediende met een uitdrukkingloos gezicht keek op haar neer en zei stijf: „Ja?”

„Kan ik misschien spreken met de meneer die hier woont?” vroeg Heleen met een fluisterstemmetje.

De bediende aarzelde een ogenblik en wenkte haar dan hem te volgen. Samen liepen ze zonder

iets te zeggen door een lange hal. „Onze hemelse Vader is het afgelopen jaar erg goed geweest voor ons gezin”, begon ze dapper toen ze werd binnengelaten in een grote zitkamer. De oude man zat voor een open haardvuur met zijn rug naar haar toe en draaide niet eens zijn hoofd om toen zij sprak. Omdat ze dacht dat hij haar niet had gehoord ging Heleen voor hem staan.

„Ik ben bezig goede daden voor anderen te doen”, zei ze, „niet alleen maar om mijn kerstkribbe met hooi te vullen, maar om te laten zien hoe dankbaar ik ben. Ik weet wel dat ik niets voor u kopen kan en dat u bediende heeft om boodschappen te doen. Maar ik dacht... nou, als u het goed vindt kan ik wel eens met u komen praten of u voorlezen. En als het weer wat beter wordt kunnen we samen gaan wandelen.”

Eerst dacht Heleen dat de oude man een boze frons op zijn gezicht zou krijgen. Maar in plaats daarvan zag Heleen tranen in zijn lichte,

moede oude ogen. Toen hij sprak klonk zijn stem vriendelijk.

„Moge de Here je zegenen, kind”, zei hij, „door jou te sturen is onze hemelse Vader voor mij dit jaar ook goed geweest. Ik heb graag dat je eens langskomt en ik dank je voor je vriendelijkheid.”

Heleen lachte naar de oude man. „De dag na Kerstmis kom ik”, beloofde ze.

Later die avond telde Heleen haar „goede-daad-sprietjes”. Voorzichtig legde ze die in de kribbe.

„Eindelijk vol!”, zuchtte ze toen ze klaar was. „Die ene extra goede daad doet 't 'm.” Maar om de een of andere reden wist Heleen wel dat het niet die ene spriet was die de kribbe zo anders deed lijken. Het was het gevoel een vriendelijke daad te hebben gedaan die ze eigenlijk helemaal niet had willen doen.

De beste daad was dat Heleen een nieuwe vriend had gekregen. *Misschien, dacht ze, zijn er nog andere mensen in het dorp die ook graag een vriend hebben.*

Voor de grap

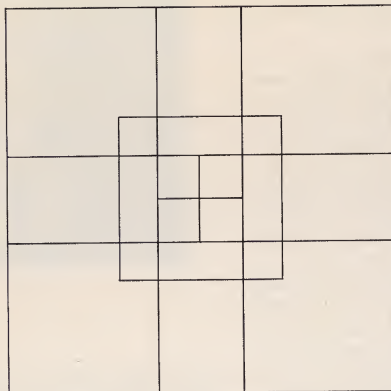
Goochelen met getallen

DOOR TREVOR HOLLOWAY

Zeg tegen je vriendjes of vriendinnetjes dat als zij hoofdrekennen jij altijd hun gedachten kunt lezen en ze het juiste antwoord geven.

Vraag iemand een getal in gedachten te nemen, het te verdubbelen en er dan 20 (of ieder ander even getal) bij op te tellen.

Dan moet het dan verkregen getal door 2 worden gedeeld en dan moet daar het oorspronkelijke getal dat hij in gedachten had van worden afgetrokken. Nu kun je hem zeggen tot welk getal hij is gekomen. Het geheim is dat het antwoord altijd gelijk is aan de helft van het getal dat jij hem zegt erbij op te tellen.

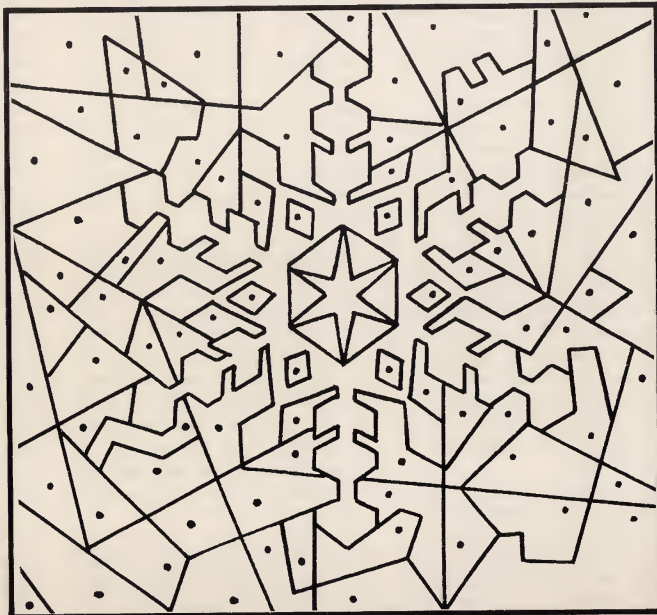
Hoeveel vierkanten kun je vinden in het naaststaande diagram? Pas op, het is moeilijker dan je denkt! (Overgenomen uit de *Friend* van september 1969.)

'n Voorbeeld:
Neem een getal in gedachten 12
Verdubbel dat 24
Tel er 40 bij op 64
Deel door 2 32
Trek nu het oorspronkelijke
getal (12) af 20
(Overgenomen uit de *Friend* van
augustus 1976.)

Kleurpuzzel

Kleur de ruimten met een stip erin blauw en kijk of je weet hoe dit bevroren kristal heet dat in de koudere streken op aarde uit de lucht valt. Geen twee zijn er precies eender.

(Overgenomen uit de *Children's Friend* van januari 1969.)

Hoe groot zal hun vreugde zijn!

DOOR MARIO G. ECHEVERRI

Ik ben afkomstig van een klein stadje in Oost Colombia. Daar maakte ik kennis met de kerk en werd gedoopt. Daar ook kwam in mij het verlangen op om op zending te gaan. Ik was de enige van het gezin waartoe ik behoorde die het evangelie had aanvaard.

Bijna iedere avond ging ik met de zendingen op pad om mij voor te bereiden op mijn eigen zending. Toen ze me vroegen waar ik op zending naar toe zou willen gaan, antwoordde ik: „Alles is goed, als het maar niet naar Venezuela is.” Ik gaf dat antwoord omdat in die dagen Colombia en Venezuela op gespannen voet leefden en ik weinig liefde of waardering kon opbrengen voor het Venezolaanse volk.

De dagen gingen voorbij, toen werd ik door de zendingspresident geïnterviewd voor een zending. Een van zijn vragen luidde: „Broeder, gaat u daar waar de Here u heenzendt?” Zonder aarzeling antwoordde ik: „Ja, president.” Toen leunde hij naar voren, keek me recht in de ogen en zei: „En als de Here u naar Venezuela roept?” Ik wist toen dat de president mijn gedachten kende, maar na enige tijd kon ik hem zeggen dat ik daar naar toe zou gaan waar de Here me zou zenden, doch diep in m'n binnenste had ik het gevoel dat ik die mensen niet zou kunnen aanvaarden. Eindelijk brak de dag aan dat de postbode me de grote envelop bracht waarin mijn roeping zat om . . . een zending te vervullen in Venezuela. Die avond knielde ik neer en vroeg de Here ervoor te zorgen dat ik niet naar dat land hoefde te gaan, en nadat ik enige tijd tot Hem had gesproken zei ik dat ik Zijn hulp nodig had. Ik stond op, draaide het licht aan en begon in de Leer en Verbonden te bladeren. Ik stopte bij afdeling 53 en vond daar het antwoord van de Here aan mij: „Zie . . . Ik [heb] uw gebeden . . . gehoord; en gij hebt Mij aangeroepen, opdat uw roeping en verkiezing . . . u vanwege de Here, uw God, zouden worden bekendgemaakt.

„Aanvaard de door Mij aan u gegeven ordening, namelijk die van ouderling, om geloof, bekering en vergeving van zonden volgens Mijn woord, en het ontvangen des Heiligen Geestes door het opleggen van handen te prediken;

„En eveneens om een zaakwaarnemer in deze kerk te zijn in de plaats, die door de bisschop zal worden aangewezen . . .

„En verder wilde ik, dat gij zoudt leren, dat alleen hij zalig wordt, die tot het einde toe volhardt.” (LV 53:1, 3-4, 7.)

Ik deed het boek dicht en knielde nogmaals neer, deze keer in de geest van nederigheid. De tranen voelden warm aan op mijn wangen en in mijn gebed vroeg ik de Here mij te vergeven voor het feit dat ik had geprobeerd Hem te vertellen wat Hij moest doen.

Op weg naar Venezuela, deze keer in wit overhemd en met stropdas, schoot me een van mijn favoriete gezangen in gedachten:

„Wellicht wenst Hij slechts een vriend'lijk woord,
Dat liefde en troost verspreidt,
Waardoor de zwak'ling op't zondig pad,
Van't kwade wordt afgeleid.” (HLZ 70; Het moog' niet zijn naar het hooggeberg't.)

Ik heb erg veel mensen ontmoet die nodig gered moesten worden — mensen die nu al naar de tempel zijn geweest, die in Venezuela nu kerkleiders zijn, en anderen die nu zelf zending zijn. Ik moest voor hen tegen Satan opboksen. Satan die niet wilde dat zij zich bij de kerk zouden aansluiten, en ik leerde hen met geheel mijn hart liefhebben.

Ik heb veel liefde en voldoening ontvangen van het Venezolaanse volk, en ik ben er nu achter gekomen waarom ik nu juist naar dat gedeelte van de wijngaard was gezonden.

Mijn grootste zegening kwam toen ik kort nadat ik van mijn zending was ontheven mijn eigen moeder in zag gaan in de wateren des doops. Ik ken de vreugde die de Here belooft aan hen die anderen binnenbrengen in Zijn koninkrijk. Ik weet dat dit het werk van Jezus Christus is omdat ik me bewust ben geweest van Zijn leiding. Ik weet dat wij de plicht hebben de boodschap van de herstelling uit te dragen aan de miljoenen mensen die daarop wachten, en dat de beste manier waarop dat kan een full-time zending is. In de naam van Jezus Christus. Amen

Broeder Echeverri is overziener van de Seminaries en Instellingen van de godsdienst van de kerk in Caracas, de hoofdstad van Venezuela.

Wees loyaal

DOOR REX D. PINEGAR

Lid van de Eerste Raad van Zeventig

Op en erg warme, vochtige middag in mei 1895 zochten twee zendelingen hun weg omhoog tegen de rotsachtige maar dichtbegroeide heuvels bij Smithville in de staat Tennessee. Ze waren door de stedelingen uitgeworpen en waren zodoende op zoek naar bekeerlingen onder de mensen die in de heuvels woonden en die met veel moeite de kost verdienden op heuvelachtige boerenbedrijven met een schamele opbrengst. Ze reisden te voet, zonder buidel of male en ze vertrouwden op de Geest des Heren en de gastvrijheid van de mensen om in hun onderhoud te voorzien.

Tegen de avond kwamen de zendelingen aan bij de eenvoudige hut van mijn grootvader Harvey Anderson Pinegar en zijn nog jonge gezin. Grootvader was naar een bijeenkomst geweest en had naar hun prediking geluisterd en bood hun voedsel en onderdak voor de nacht aan, wat ze maar wat graag aanvaardden. Harvey en zijn gezin deelden hun voedsel en slaapgelegenheid met de ouderlingen. De drie kinderen sliepen op de vliering, grootmoeder en grootvader legden voor zichzelf in de hoek van de kamer stro neer en de zendelingen sliepen in het enige bed. In dit eenvoudige huisje in de bergen onderwezen de zendelingen grootvader en zijn gezin het ware evangelie van Jezus Christus.

Grootvader schreef in zijn dagboek:

„Ik onderzoek hun leerstellingen en ik kwam tot de overtuiging dat ze behoorden tot de enige ware kerk op aarde. Dus werden op 14 mei 1895 . . . mijn vrouw en ik gedoopt door ouderling Owen M. Sanderson in de Sinkkreek, enkele tientallen meters boven de fabriek van Jones in het zevende district van Dekalb in de staat Tennessee. Die doop veroorzaakte onder mijn verwanten groot ongenoegen, maar ik volhardde in het doen van de wil van mijn hemelse Vader. Ik wist dat de leer van God was en niet van mensen.”

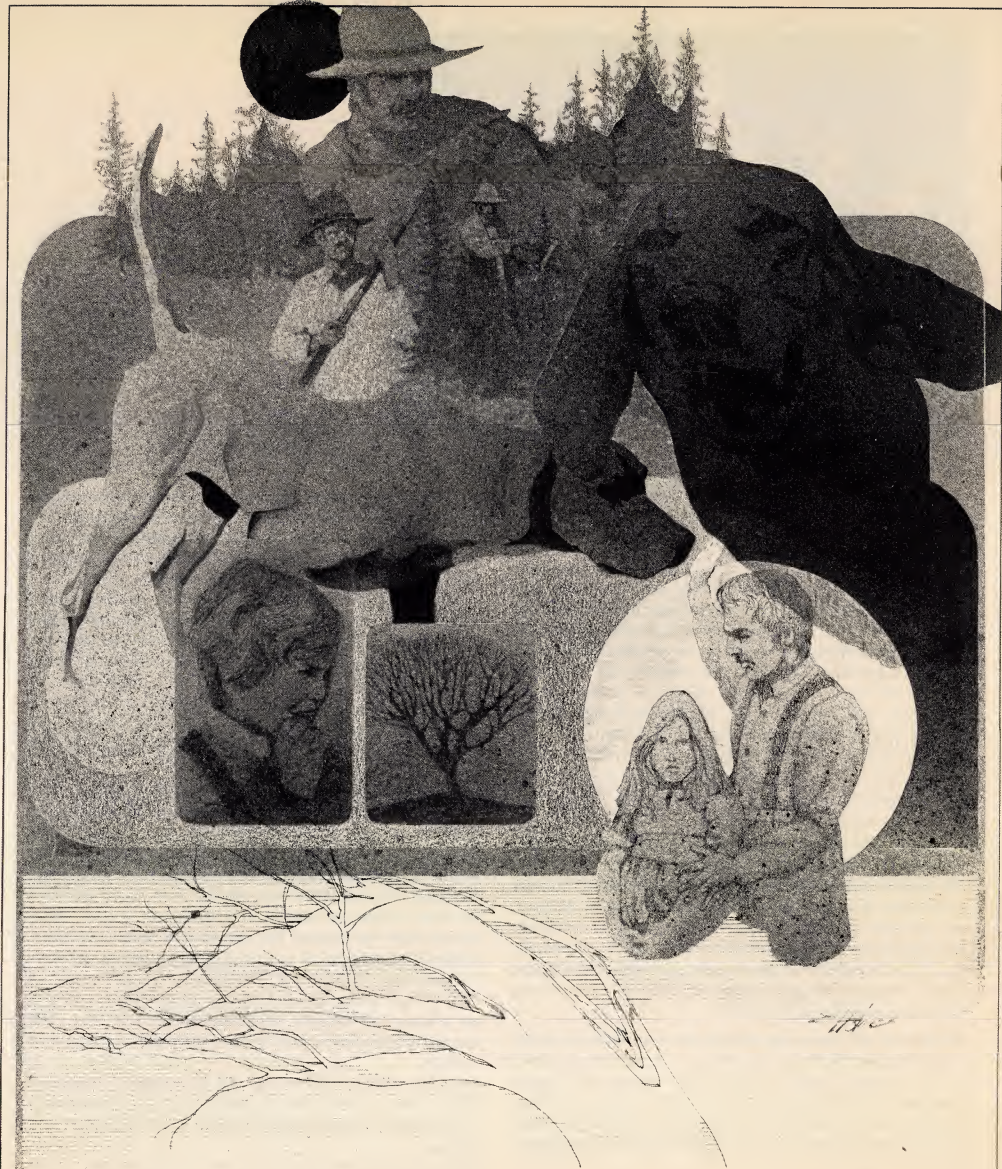
Zo'n honderd mensen waren getuige van de doop van Harvey en Josie Pinegar.

Er bestond in die streek veel oppositie onder het volk tegen de „Mormoonse godsdienst.” De vreugde die Harvey deed was toen hij lid werd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd niet gedeeld door zijn broers, zusters, ouders en burenen. Harvey kwam er al spoedig achter dat hij in zijn leefgemeenschap en familie tegenover tegenstand kwam te staan. In die tijd werkte hij als

politieagent. Toen zijn meerderen vernamen van zijn toetreden tot de kerk staakten zij zijn salarisbetaling — een van die mensen was zijn eigen neef. Het gebeurde meer dan eens dat de hut van Harvey Pinegar een toevluchtsoord was voor de zendelingen. De zendelingen hielpen grootvader bij het beplanken van ramen en deuren ter bescherming tegen benden die dreigden de zendelingen met teer en veren te besmeuren.

Vier jaar nadat mijn grootvader tot de kerk toetrad ging mijn vader, toen een jongen van acht jaar, samen met het gezin waartoe hij behoorde en met nog twee andere gezinnen naar een doopdienst. Grootvader zou op die derde december in 1899 zijn dochter en de dochters van een familie uit de buurt dopen. Op weg naar het riviertje bij de fabriek van Reynolds, kwamen drie mannen te paard naar hen toe. Toen de mannen vroegen waar ze naar toe gingen, legde grootvader uit wat hun bedoelingen waren. De leider van de drie dreigde met een bende te zullen komen als ze de doopdienst zouden doen plaatsvinden. Grootvader deelde hem mee dat hij en de 20 mensen met hem hun voornemen zouden uitvoeren, ongeacht wat de man en zijn metgezellen zouden doen. Grootvader en zijn gevolg gingen verder op weg naar de fabriek van Reynolds.

Toen ze daar aankwamen zochten ze de van te voren bepaalde plek voor de doop op. De heuvel boven de rivier was vol bomen, lage eiken en klimop. Mijn vader, de kleine John, was gaan zitten op een omgevallen boom die lag op een zandbank in de langzaamstromende rivier. Van daaraf kon hij ieder onderdeel van de heilige verordening in ogen-schouw nemen. Grootvader waadde het water in om een plek met de juiste diepte te zoeken en ging daarna weer terug naar de oever om te bidden. In de stilte van het gebed hoorde John het kraken van een tak. Toen hij zijn ogen opendeed en vlug langs de heuvel door de bomen omhoog keek zag hij de mannen die hen eerder hadden staande gehouden. Ze waren gekomen met een bende om hun bedreiging uit te voeren. Een van hen stond bij een hoop stenen, klaar om de aanwezigen bij de doop te bekogelen. Plotse-ling deed iedereen de ogen open toen een grote woeste hond die de leider van de bende toebehoorde omlaag sprong tot op ongeveer een meter afstand van mijn vader. De kleine John keek angstig naar de hond want die gromde

Geïllustreerd door Ed Holmes

vervaarlijk. Die mannen en hun trawanten waren vastbesloten te voorkomen dat er gedoopt zou worden. Mijn grootvader Pinegar ging manmoedig voort met de dienst.

Nu hij ervan overtuigd was dat deze mormoonse gezinnen niet bang waren voor zijn dreigement, beval de leider van de bende zijn hond om grootvader Pinegar aan te vallen. Op dat moment gebeurde er iets wonderbaarlijks. De hond liet een laag gegrom horen en zijn haren werden borstelig als bij een kwaad zwijn. Plotseling ontblootte hij zijn tanden en keerde zich tegen zijn meester, greep die bij de keel en wierp hem tegen de grond. De rest van de bende vluchtte angstig weg toen ze zagen hoe de hond zich tegen zijn eigenaar keerde. Zodra de stomverbaasde aanvoerder zich van zijn hond had weten te bevrijden haastte hij zich achter zijn bondgenoten aan met de blaffende hond op zijn hielen. Er was een wonder geschied! Het gezin Pinegar en de buurlieden dankten de Here dat ze verlost waren en de doopdienst vond verder zonder onderbreking plaats.

Die avond keerden de gezinnen terug naar het huis van grootvader. Na het invallen van de duisternis over de berg-hut keerden de herriesschoppers weer terug en dreigden mijn grootvader en zijn mormoonse vrienden te molesteren. Toen zij hem vanaf de poort bespotten beval grootvader hun in de naam van Jezus Christus te vertrekken. De bende ging heen en kwam niet weerom.

Dit voorval, ons veelvuldig verteld door mijn vader en grootvader, is generaties lang als een soort krachtbron geweest voor de familie Pinegar. Wat ik eruit heb geleerd is dankbaarheid voor mijn grootvaders loyaliteit jegens de Here. Ik heb er de verzekering door gekregen dat de gerechtigheid zal zegeviëren over alle ongerechtigheid of tegenwerking.

De manhaftigheid van mijn grootvader en allen die bij hem waren door pal te staan voor de rechtvaardige beginselen, bracht hun de hulp van de Here. In hun hart kwam er een

rustige, vredige kracht die hun de mogelijkheid gaf de tegenstand met moed en vertrouwen tegemoet te treden. In mijn eigen leven is het meer dan eens gebeurd dat terugdenken aan die gebeurtenis me de kracht heeft gegeven om verleidingen tot het kwade te weerstaan.

Ik ben erg dankbaar voor de loyaliteit en het geloofsvertrouwen van mijn grootvader. Zijn moed bewerkstelligde een erfdeel aan vertrouwen op en liefde voor de Here. De opofferingen die hij en nog anderen van mijn voorouders zich hebben getroost hebben de vele zegeningen van vrijheid en godsdienstvrijheid die ik vandaag de dag geniet mogelijk gemaakt. Ik wil graag laten zien dat ik loyaal ben jegens mijn grootvader door ook loyaal te zijn jegens de Here.

Wij kunnen onze loyaliteit jegens de Here bewijzen door onze ouders gehoorzaam te zijn, respect te tonen voor onze broeders en zusters, door te doen wat onze kerkelijke leiders zeggen en door het vervullen van onze kerkelijke roeping en priesterschapsplichten. Loyaliteit houdt ook in gehoorzaam zijn aan de wetten van het land en de geboden van God. Loyaal zijn jegens onze werkgever of onze werknemers door het leveren van een eerlijke dagelijkse werkprestatie maakt deel uit van onze loyaliteit jegens de Here, want wat we jegens elkaar doen doen we jegens Hem. Dat betekent pal staan voor dat goed is als de mensen met wie we omgaan ons zouden aanzetten verkeerd te doen. Het kan betekenen alleen staan bij het verdedigen van waarheid en recht.

Kijk eens naar het leven van uw familieleden. Misschien komt u ook wel van die voorbeelden van loyaliteit jegens onze hemelse Vader tegen waaruit u kracht en moed kunt putten.

Mogen wij allen denkbaar zijn voor het rijke erfdeel dat we hebben ontvangen van onze loyale voorouders, en mogen we streven in waar geloofsvertrouwen trouw te zijn aan deze edele zielen door loyaal te zijn jegens de Here.

Moeilijkheden bij de herberg

DOOR DINA DONAHUE

In de tijd dat er gesproken wordt over de kerstuitvoering is er de laatste vier jaar altijd wel iemand die daarbij de naam van Wallace Purling noemt. Het optreden van Wally in een van de jaarlijkse uitvoeringen van het kerstspel was tot een legende geworden. De ouderen die zich die avond onder het publiek bevonden worden nooit moe te vertellen wat er precies was gebeurd.

Wally was toen negen jaar en zat in de tweede klas. Eigenlijk zou hij in de vierde hebben moeten zitten. De meeste mensen in de stad wisten dat hij een wat langzame leerling was. Hij was groot en onhandig, langzaam in beweging en gedachten. Maar toch was Wally bij de andere kinderen in zijn klas erg geliefd. Die kinderen waren allemaal kleiner dan hij. De jongens hadden wel wat moeite hun irritatie te verbergen als Wally ze vroeg een balspel met hem te spelen of een ander spelletje waarbij het erom ging te winnen.

Meestal vonden ze wel een smoesje om hem erbuiten te houden, maar Wally bleef altijd in de buurt – niet mokkend, maar wel afwachtend. Hij was wel altijd gewillig mee te helpen, hij had altijd een lach op z'n gezicht en hij was, hoe raar dat misschien ook klinkt, de natuurlijke beschermer van hen die door anderen werden geplaagd. Als de oudere jongens de jongere wegstuurden was het altijd Wally die zei: „Ze kunnen toch wel blijven? Ze zullen heus niks doen.”

Wally wilde in de kerstuitvoering graag spelen voor een herder met een fluit, maar Miss Lambard, de regisseuse bedeede hem een belangrijker rol toe. Ze redeneerde dat de herbergier niet al te veel tekst had en dat Wally's lengte meer kracht zou bijzetten aan de weigering om Jozef onderdak te verlenen.

En zo kwam een groot aantal mensen van de plaatstelijke bevolking bijeen voor de jaarlijkse opvoering van het kerstspel door kinderen met 'n herdersstaf, 'n baard, kronen en 'n stralenkrans. Niemand op het toneel of eromheen was meer verrukt die avond dan Wallace Purling. Later werd er verteld dat hij tussen de coulissen stond en zo gefascineerd keek naar de opvoering dat miss Lambard meer dan eens moest voorkomen dat hij voor zijn beurt het toneel op zou lopen.

Toen brak de scène aan waarin Jozef verscheen, langzaam en met zachte hand Maria geleidend naar de deur van de herberg. Hard klopte Jozef op de houten deur die was geplaatst in het geschilderde decor. Daar stond Wally, de herbergier, wachtend. „Wat wenst u?” zei Wally terwijl hij met een wilde zwaai de deur opende.

„Wij zoeken logies.”

„Zoek maar ergens anders.” Wally keek strak voor zich uit, maar sprak met luide stem. „De herberg is vol.”

„Meneer, we hebben het overal al tevergeefs gevraagd. We komen van ver en zijn erg moe.”

„In deze herberg is er geen plaats voor u.” Wally keek erg hardvochtig. „Beste herbergier, alstublieft. Dit is mijn vrouw Maria. Ze kan gauw een baby krijgen en moet hoognodig gaan slapen. U heeft vast nog wel ergens een hoekje voor haar. Ze is zo verschrikkelijk moe.”

Voor de eerste keer nu verzachtte de herbergier zijn blik en keek naar op Maria. Toen hij dat deed was er een lange pauze in zijn woorden. Zo lang dat het publiek niet goed meer wist waar het aan toe was. „Nee. Vol!” fluisterde de souffleur van tussen de coulissen.

„Nee!” herhaalde Wally automatisch. „Vol.”

Mistrootstig sloeg Jozef zijn arm om Maria, en Maria legde haar hoofd op de schouder van haar man en ze begonnen weg te lopen. De herbergier ging echter niet weer de herberg binnen. Wally stond daar in de deuropening te kijken naar het wanhopige echtpaar. Zijn mond stond open, zijn wenkbrauwen waren zorgelijk gefronst en zijn ogen vulden zich onmiskenbaar met tranen.

En plotsklaps werd deze kerstuitvoering heel anders dan de andere. „Ga niet weg, Jozef,” riep Wally uit. „Breng Maria maar terug.” En het gezicht van Wallace Purling werd tot een brede glimlach. „Je mag mijn kamer hebben.”

Sommige mensen in de stad vonden dat de uitvoering totaal was mislukt. Maar anderen, heel veel anderen, vonden de uitvoering de meest van de kerstfeer getuigende die ze ooit hadden gezien.

Met toestemming overgenomen uit Guidepost Magazine, copyright 1966. Guidepost Associates Inc. Carmel, New York 10512.

Vraag en antwoord

Vragen die het evangelie in het algemeen betreffen worden beantwoord als leidraad, niet als officiële kerkleer.

„Is het nodig je eigen cultuur op te geven als je tot de kerk toetreedt?”

*Kenneth H. Beesley
Inspecteur Kerkelijk Onderwijs*

Die vraag is niet nieuw. Die kwam in de Nieuwtestamentische tijd, toen het evangelie werd verbreid onder de niet-Joden, diverse malen naar voren. Ook in deze bedeling werden het evangelie werd gebracht onder de Indianen en het zendingswerk zich uitbreidde in Engeland, Europa en de Stille Oceaan. De vraag of het al dan niet nodig is je eigen cultuurbeschaving op te geven als je tot de kerk toetreedt, is onlangs weer actueel geworden doordat de groei in het ledental zich nu internationaal laat gelden en er meer plaatselijke zendingen worden geroepen. Voordat we deze vraag kunnen beantwoorden is het van belang onderscheid te maken tussen *evangeliebeginselen* en gewoonten, tradities of plaatselijke gebruiken. Wat we goed moeten beseffen is dat toetreden tot de kerk een totale binding betekent, en als vroegere gewoonten of tradities in strijd zijn met evangeliebeginselen, is aanpassing het enige juiste. En dat geldt evenzeer voor een vrachtwagenchauffeur in Salt Lake City als voor een kameeldrijver in de Arabië. Het is niet noodzakelijk afstand te doen van totale cultuurbeschaving, maar er zijn bepaalde dingen die toch wel moeten worden opgegeven. In LV 121:35 lezen we dat velen niet worden gekozen „omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren: „Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend

kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.”

We weten dat in de dagen van Christus tot de bekeerlingen werd gezegd: „Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.” (Ef. 2:19.)

Dat houdt in een eenheid van geest en in overeenstemming met evangeliebeginselen. Dat betekent niet eenheid in taal, kleding, eetgewoonten, handelwijzen of voorkeur in sport. Maar terwijl we onze eigen gewoonten en cultuurbeschaving handhaven, worden we ook tot een familie als we gewillig zijn de naam van Christus op ons te nemen door de doop.

President Kimball heeft er onlangs nog op gewezen dat als wij ons inspannen om het evangelie te brengen aan ieder land, taal, geslacht en volk, wij hun problemen moeten begrijpen en contacten moeten leggen. Samengevat, het is *niet* noodzakelijk dat iemand zijn cultuurbeschaving opgeeft als hij tot de kerk toetreedt, maar laten we er zeker aan denken dat de Here heeft gezegd: „En evenzo heb Ik Mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een banier voor Mijn volk, en voor de niet-Joden — om zich er om te scharen — en om een boodschapper voor Mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden.” (LV 45:9.)

„Als Christus in de lente geboren is, waarom vieren we het kerstfeest dan in december?”

Laten we eerst eens nagaan hoe we weten dat de Heiland in april geboren is. Zoals door openbaring aangegeven, is de kerk op 6 april 1830 (op een dinsdag) gesticht, „achtienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus.” (LV 20:1.) Daarom houden we op 6 april van elk jaar zittingen van algemene conferenties; zo wordt dus niet alleen maar de verjaardag herdacht van de stichting van de kerk, maar vieren we ook de geboortedag des Heren.

Het Boek van Mormon getuigt insgelijks. De Nefieten bepaalden hun kalender vanaf de tijd van Christus geboorte. (Zie III Ne. 2:8.) Het teken van Christus' kruisiging vond plaats „in het vier en dertigste jaar, in de eerste maand, op

*Richard O. Cowan
Hoogleraar kerkgeschiedenis
en -leer aan de Brigham
Young Universiteit.*

de vierde dag der maand." (III Ne. 8:5.) Dat betekent dat het sterfelijk leven van Jezus Christus bijna 33 jaar heeft geduurd, en daarom vonden zijn geboorte en kruisiging in hetzelfde jaargetijde plaats. Dat moet vroeg in de lente zijn geweest omdat het Nieuwe Testament aangeeft dat Christus werd gekruisigd in de paastijd, die in dat jaargetijde valt.

Bijbelgeleerden beamen in 't algemeen wel dat Christus niet in de winter is geboren.

„Ze zou niet ... hebben kunnen vallen in januari of december omdat in die tijd van het jaar er 's nachts geen kudden in het open veld worden aangetroffen ... En bovendien zou een volkstelling die reizen vereiste, niet in dat jaargetijde zijn bevolen.”¹⁾

Waarom vieren we Kerstmis dan in december? Toen zendingen begonnen met het uitdragen van het christendom aan de volken van Noord-Europa, gaf paus Gregorius (590-604) hun de aanwijzing „de geloofsvormen of religieuze gewoonten die in het christendom konden worden ingepast, ongemoeid te laten.”²⁾

Dergelijke aanwijzingen openen de mogelijkheid dat veel heidense ideeën en praktijken hun intrede deden in het christendom. De viering van het kerstfeest is daar zo'n voorbeeld van.

25 december was de datum van het Nooroeuropese midwinterfeest. Er bestond een diepgeworteld bijgeloof dat als de herfstdagen korter en korter werden, de zon op een gegeven ogenblik volkomen achter de zuidelijke horizon zou verdwijnen en nooit meer opkomen. Elk jaar, als de zon haar laagste stand aan de horizon had bereikt, verdween

die vrees en waren de mensen blij dat de zon weer terug zou komen om hun noordelijke landen te verwarmen. De eerste christelijke zendelingen kozen dit belangrijke heidense feest uit als viering van het kerstfeest. „De kerstboom stond voor de heilige eiken en andere bomen die werden gebruikt bij het heidense ritueel ... De eerste christenen gaven aan het blijvende groen de betekenis van het symbool van de eeuwige Christus, en stelden het in de plaats van de bomen die hun bladeren verliezen en die werden gebruikt bij de heidense rituelen. De groene, goudkleurige en rode lichten die de heiligen in hun bomen gebruikten om de zonnegod te bewegen terug te keren, kregen de betekenis toegekend van de wierook, het myrre en het goud dat de wijzen aan Jezus gaven.”³⁾

Zo hebben we in onze kerstviering nog heel wat heidense gebruiken.⁴⁾ Er zijn wel mensen die zich afvragen of we er niet verkeerd aan doen het kerstfeest in december te vieren. Eigenlijk moeten we het hele jaar door denken aan de Here en Zijn zending, dus ook op 25 december.

Waar we ons druk om moeten maken is hoe, en niet wanneer we de geboorte van de Heiland herdenken. In een kerstboodschap geeft het Eerste Presidium ons de raad:

„... Moge de geest van het kerstfeest in dit jaargetijde op ons allen rusten. Mogen wij ertoe bijdragen de toenemende commercialisatie van het kerstgebeuren tegen te gaan. Dat kunnen we door ons gezin om ons heen te verzamelen en het prachtige verhaal van Zijn geboorte voor te lezen en te vertellen. Mogen wij onze liefde jegens anderen niet alleen kenbaar maken door geschenken en kerstkaartjes, maar ook doordat we liefde en vriendelijkheid tonen. Mogen we onze liefde voor God kenbaar maken door Hem in geest en waarheid te eren en door Zijn geboden te onderhouden.”⁵⁾

De leden van ons gezin hebben geprobeerd zinvoller aan Christus te denken en de ware geest van het kerstfeest met anderen te delen door de gebeurtenissen uit te beelden die met de geboorte van Jezus verband hielden en die zijn beschreven in de eerste hoofdstukken van Matteüs en Lukas. We hebben ook een erg fijne gezinsavond gehad doordat we in de Bijbel het kerstverhaal hebben gelezen en door het zingen van kerstliederen.

Zuster Kimball vindt vreugde in haar roeping als huisbezoekster

DOOR GERRY AVANT
Redacteur van Church News

Camilla Eyring Kimball houdt van haar roeping als huisbezoekster om de eenvoudige reden dat ze het fijn vindt met mensen te praten en omdat ze houdt van hen met wie ze praat.

„Toen ik nog een kind was, was het heel gewoon dat de vrouwen uit de buurt bij ons thuis kwamen om er wat te praten,” zei ze. „Enkelen bleven wel de hele dag, terwijl ze bezig waren aan een rok of iets dergelijks. Zo leerde je elkaar beter kennen. Zoiets mis ik nu. Ik vind dat we vandaag de dag te weinig bij elkaar over de vloer komen.

„Daarom vind ik het zo fijn dat ik huisbezoek mag doen.” Al meer dan vijftig jaar heeft zuster Kimball haar huisbezoeken zo gepland dat ze niet in conflict raakte met de drukke agenda van haar man, president Spencer W. Kimball. Ze zegt dat samen met president Kimball naar Europa, Zuid Amerika, Azië of door Amerika reizen haar niet ontslaat van haar verplichtingen als huisbezoekster.

„Ik beschouw het huisbezoek als een van de waardevolste en belangrijkste kerkelijke bezigheden,” heeft ze gezegd. „Ik zie het als een paraplus waaronder de kerk in de hele wereld schuil kan gaan.

„Vaak heb ik met ZHV-zusters uit verschillende landen kunnen praten. Ik heb ze twee aan twee binnen zien gaan in het huis van de leden van de wijk. Ze brachten daar een opbouwende boodschap en praatte daarna met de vrouw om erachter te komen of alles goed ging in huis en om te ontdekken of er behoefte aan iets was.”

Ze heeft ontdekt dat er in veel gebieden grote materiële behoeften bestaan waaraan de huisbezoeksters kunnen helpen tegemoet te komen. In de meeste door haar bezochte gebieden heeft ze geen uitgesproken materiële behoeften kunnen waarnemen, maar ze zei dat er bijna altijd wel de een of andere emotionele of geestelijke behoefte bestaat. „Soms heeft een vrouw er alleen maar behoefte aan dat ze haar hart kan uitstorten ten overstaan van een andere vrouw,” zei zuster Kimball.

„Als we beseffen dat dit gebeuren over de hele wereld plaatsvindt, waar de kerk ook maar is gevestigd, dan worden we er tot één grote familie door. Hierdoor bestaat er

echte zusterschap onder de vrouwelijke leden van de kerk.” Ze zei dat tot de zegeningen van actieve deelneming behoort het ontstaan van een hechte vriendschap met haar collega-huisbezoekster. De huidige collega van zuster Kimball is zuster Erma Frandsen. „Ik vind dat leren met elkaar om te gaan en leren elkaar te waarderen en goed te begrijpen deel uitmaakt van de bedoeling van het leven,” zegt zuster Kimball.

Ze zegt het zeer te betreuren als er vrouwen zijn die niet actief deelhebben aan de ZHV. „Ik weet zeker dat iedere vrouw die begrijpt enervaart wat de ZHV te bieden heeft, er erg veel mee kan doen. „Ongetwijfeld betekent het heel wat als je slaagt voor je doctoraal examen, maar zo'n titel staat niet altijd garant dat je ook een beschaafd mens bent. De ZHV kan een vrouw ertoe aanzetten die beschaving te vervormen.”

Zuster Kimball, die ook 15 jaar lang in haar wijk de les geestelijk leven heeft gegeven, zegt dat ze vindt dat de ZHV een vrouw mede haar doel kan doen bereiken, omdat het misschien wel de beste organisatie is die er bestaat.

„De ZHV geeft de vrouw de kans uitdrukking te geven van zichzelf. Je leert er niet alleen, maar je hebt er ook de kans iets te geven. Ik kan me niet voorstellen dat iemand ergens behoefte aan heeft waaraan door de ZHV niet kan worden voldaan, of dat iemand hulp nodig heeft die door de ZHV niet kan worden gegeven.”

Zuster Kimball zei dat wat haar betreft het huisbezoek deel uitmaakt van het leerproces. „En ik vind dat we daarvoor hier op aarde zijn.” „We kunnen niet in onwetendheid zalig worden, vooral niet als we het evangelie en onze plichten niet kennen. De ZHV wijst ons op onze plichten ten opzichte van ons gezin en onszelf.

„Ik ervaar als het doel van het gehele ZHV-gebeuren: Een goede vrouw, moeder, schoonmoeder en grootmoeder te zijn.

„Ook moet iedere vrouw leren hoe ze een aangename gezellin voor zichzelf kan zijn. Aan die gedachte, dat idee van „bijshaving” komt nooit een einde, altijd ben je er mee bezig. Als jongedame heeft een vrouw bepaalde behoeften. Maar als we ouder worden hebben we heel andere dingen nodig.”

Zuster Kimball heeft gezegd dat een van de manieren waarop je een betere huisbezoekster kunt zijn is: Een beter mens zijn. „We moeten onze naasten liefhebben als onszelf,” waren haar woorden. „Als we geen gevoel van eigenwaarde hebben, kunnen we onmogelijk vriendelijk zijn voor onze naasten. We kunnen die alleen maar zo liefhebben als we onszelf liefhebben en dat zal niet veel te betekenen hebben als we steeds maar weer 't land hebben aan onszelf.

„Het is voor ons erg belangrijk dat we dit leren. Er bestaat een groot verschil tussen egoïstisch zijn en opgetogen zijn over de vooruitgang die we maken. Wat we goed moeten beseffen is dat het wel voorkomt dat we niet zoveel of niet zo goed mogelijk doen als we wel kunnen, maar we moeten ons iedere dag voornemen het een beetje beter te doen dan gisteren.”

De mediatheek is er ook voor het gezin

Het doel van een mediatheek en haar staf is het verzorgen van materiaal en apparatuur, nodig bij het lesgeven; en bekwaam personeel assisteert de leiders, leerkrachten en *alle gezinnen en individuele leden* bij het bereiken van hun onderwijs- en leerdoelen. Toen het mediatheekwezen in 1968 werd opgezet, gaf het Eerste Presidium aan dat er in ieder kerkgebouw een mediatheek moest komen waarin onderwijsmateriaal en -apparatuur moest worden bijeengebracht ten nutte van alle organisaties die gebruik maken van het gebouw. In veel eenheden van de kerk heeft men niet helemaal begrepen dat „alle organisaties die gebruik maken van het gebouw” ook betrekking heeft op alle gezinnen en individuele leden die tot de wijk of gemeente behoren. Dus het lid of gezinshoofd dat het evangelie wil bestuderen of zijn gezinsavondpresentatie wil verrijken, maar ook de leerkracht die gebruik wil maken van materiaal om hem bij zijn voorbereiding en lesgeven ten nutte te zijn. Derhalve is de mediatheek er niet alleen maar voor leerkrachten. Ze is de plaats waar alle leden van de wijk of gemeente informatie kunnen vinden voor studie- en onderwijsdoeleinden.

De kwaliteit van uw onderwijs zal zeer verbeteren als er gebruik wordt gemaakt van zorgvuldig gekozen plaatmateriaal en films- in combinatie met boeken en ander drukwerk. In de mediatheek is veel voorhanden waarvan ouders gebruik kunnen maken.

Dat is zoal:

Afbeeldingen en posters

Kaarten, platen en grafieken

Flanelborden en het materiaal daarvoor

Tijdschriften en uitgeknipte artikelen

Handboeken en lesboeken

Projectors voor film, dia, diastrip, en overheadprojectors en filmdoeken

Dia's, transparanten voor de overheadprojector, films, diastrips, cassettebandjes en grammofoonplaten

Band- en cassette recorders, platenspelers, microfoons, enz.

Muziek

Prestatieverslagboeken

Modellen, reproducties en dergelijke

Ezels

Bovendien zijn er in sommige mediatheken in beperkte mate ook boeken, zoals werken over gezinsverhoudingen, voedselvoorraad, tijdsplanning, genealogie, het schrijven van een autobiografie, het spreken in het openbaar, enz. Al dat materiaal staat gezinnen en individuele personen voor een bepaalde periode voor bestudering ter beschikking.

Er zijn ook wel mediathecarissen die produktiemateriaal hebben zoals papiersnijmachines en vloeistofduplicators. Die dingen kunnen niet worden uitgeleend maar er mag, met assistentie van de mediatheekstaf wel gebruik van worden gemaakt.

Ongetwijfeld is er niet in ieder kerkgebouw alles aanwezig wat hierboven staat vermeld, dat kan van gebied tot gebied wel verschillen. Maar in vrijwel ieder gezin wordt weer anders gezinsavond gehouden en we stellen dan ook voor dat de gezinnen hun fantasie laten werken en creatief denken bij hoe ze voor hen het beste gebruik kunnen maken van mediatheekmateriaal. Het is vast wel zo dat iedere mediatheek iets heeft dat bij lesgeven en studie goed kan worden gebruikt. Natuurlijk is de gezinsavond niet de enige plaats waar we gebruik kunnen maken van mediatheekmateriaal. Het is ook aan te wenden bij haardvuuravonden en bijzondere bijeenkomsten. Als u huisonderwijzer bent kunt u zo af en toe best eens gebruik maken van een cassette-recorder en/of en diastrip als u uw gezinnen een speciale boodschap wilt gaan brengen. Als u zeventigter bent, kunt u bij uw zendingswerk gebruik maken van films. Padvindders houden vaak een prestatieverslagboek bij. Kinderen kunnen heel goed geïllustreerde verhalenboeken lenen om te leren. En ook als u wordt gevraagd te spreken zult u bij de voorbereiding van uw toespraak best de mediatheek weten te waarderen. Er zijn mediatheken waar de hoeveelheid beschikbaar materiaal door de inzet van daartoe door de wijkleiders aangewezen gezinnen, individuele leden maar ook de priesterschap en de hulporganisaties gewoonweg verbazingwekkend is.

Wie is geïnteresseerd in de mediatheek in zijn gemeente of wijk doet er goed aan het open huis van de mediatheek te bezoeken dat aan het begin van ieder kerkelijk jaar moet worden gehouden. In zo'n open huis kunnen de leden vertrouwd raken met de materialen en hulpverlening die er zijn en ook leren hoe gebruik te maken van apparatuur die mag worden uitgeleend.

Wil een mediatheek goed functioneren, dan moet dienstverlening eraan ten grondslag liggen. Ze bestaat om dienstbaar te zijn aan de priesterschap, de hulporganisaties en aan u, de leden van de wijk of gemeente. Dat kan doordat er een centrale plaats is voor de opslag en verspreiding van instructiemateriaal, apparatuur en overige hulpmiddelen. Die dingen zijn er om door u gebruikt te worden. Ze kunnen iets bijzonders betekenen voor ouders die de kwaliteit van het evangelieonderwijs thuis willen verbeteren.

werelddeel Amerika onderwees onder de afstammelingen van Lehi. Als kind was ik in mijn gedachten diep onder de indruk en in mijn ziel leefde het rotsvaste geloof dat de openbaringen die aan en door Joseph de Profeet gegeven zijn, zoals vervat in dit boek, het boek der Leer en Verbonden, het woord van God waren, net zoals de woorden van de oudtijds discipelen de woorden van God waren als zij kond deden van de Vader en de Zoon." (Toespraak, gegeven op 8 juli 1917 in

de Assembly Hall te Salt Lake City.) Het feit dat hij de zoon was van de geliefde broer van de profeet, heeft kennelijk bijgedragen tot een beter inzicht in zijn liefderijk, vaderlijk karakter. Sprekend over de liefde van Joseph Smith voor kinderen zei hij: „Een van zijn duidelijke karaktertreken was zijn liefde voor kinderen. Hij kon geen kind zien of hij wilde het optillen en zegenen. Heel vaak deed hij dat ook. Hij nam kinderen in zijn armen of zette ze op zijn knieën en zegende ze. Ik heb zelf ook op zijn knie gezeten. Hij was zo gek op kin-

deren dat hij er heel wat omwegen voor over had om tot zo'n kleintje te spreken. En dat is voor mij 'n duidelijk kenmerk van echt man-zijn. Zo had hij ook de mensen lief. Ik weet, en dat weet ik al vanaf mijn kinderjaren, dat hij een profeet van God was. En ik heb met geheel mijn hart geloofd in zijn goddelijke zending, en in de oorspronkelijkheid en inspiratie van de openbaringen die hij heeft ontvangen, en in het Boek van Mormon ten behoeve van welks verschijning hij het instrument was." (*Improvement Era*, deel 21, december 1917, p. 168.)

De nieuwe mens voor het nieuwe jaar of bekering door doelstellingen.

Charles A. Dieter

„Maar gij geheel anders: gij hebt Christus leren kennen. Gij toch hebt van Hem gehoord en zijt in Hem onderwezen, gelijk dit de waarheid is in Jezus, dat gij, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens aflegt, die ten verdere gaat, naar zijn misleidende begeerten, dat gij verjongd wordt door de geest van uw denken, en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van) God geschapen is in waachtige gerechtigheid en heiligheid." (Efeziërs 4:20-24.)

Het einde van het jaar is nabij en 't moment is daar om de balans van onze daden op te maken. Hoe staat het op een gegeven moment met de verhouding tussen onze goede prestaties en onze tekortkomingen.

Het is betrekkelijk eenvoudig een blad papier en een potlood te nemen en zich af te vragen hoe 1976 was. Het is betrekkelijk moeilijk deze situatie zwart op wit te gaan zetten als men zich niet bij het doel bepaald had, want als men niet vooruit gekeken heeft, heeft men niets om te vergelijken. Het is geen balans meer, het is een inventarisatie, men somt eenvoudigweg de gegevens op die de activa en de passiva uitmaken. Een balans is een studie over het leven, handelingen, genomen beslissingen. Een balans geeft verslag van resultaten en als u resultaten verlangt in 1977, zult u uw doelen moeten vaststellen in 1976. December is een gunstige maand voor overdenking. Gewoonlijk maakt men in die maand reële of denkbeeldige plannen, die naarmate januari verstrijkt steeds zwakker worden en uiteindelijk op niets uitlopen. Wij verkwisten ons geestelijk

goed, her en der dwalend, want plannen zijn altijd slechts plannen zolang ze niet zijn omgezet in beslissingen of andersgezegd, in doelstellingen.

President Kimball heeft ons herhaaldelijk gezegd: „De kerk moet de toekomst strijdvaardig tegemoet treden." Wat is de kerk? Het zijn de leden die de kerk vormen. Hoe kan de kerk strijdvaardig zijn, vorderingen maken? Door de leden, waaruit zij is samengesteld. Hoe kunnen de leden de toekomst het hoofd bieden?

Wanneer men deze vraag aan de hand van de Schrift onderzoekt vindt men als antwoord: het beginsel van de basis van vooruitgang d.w.z. de wet van de beloning. Als men wil oogsten moet men eerst planten en begieten. Het water dat wij gebruiken in ons leven is de tijd, de moeite en het gebed dat wij investeren in datgene wat wij willen verbeteren. Ieder mens moet de tijd nemen zelfs als wij verschrikkelijk druk is — juist als hij dat is — om zijn gewoonten te verbeteren die hem zullen helpen beter in staat te zijn het hoofd te bieden aan de taken die hem wachten. De taken die ons wachten als lid van de kerk van Jezus Christus zijn talrijk — te talrijk zullen sommigen zeggen. Misschien dat u terwyl u de tijd neemt voor dit blad papier, het recept zult vinden om deze taken aan te pakken en zodoende te slagen. Eén van de principes die me altijd geholpen hebben steeds meer te volbrengen is een onnozel zintjeft, dat ik voor mezelf iedere keer herhaal als de taken talrijk zijn: „Doe het nu." U zult verbaasd zijn over wat u kunt volbrengen door niet tot morgen uit te stellen wat u vandaag kunt doen. Ziehier dus het geestelijke recept om te slagen in 1977. Alma leert ons: „Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben; bijgevolg, als gij geloof hebt, hoopt gij op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn." (Alma 32:21.) Is dat geen wonderbaarlijke geestelijke definitie van een doel: hoop op dingen, die niet gezien worden, maar die waar zijn.

Het doel gezinsavonden te houden, aanwezig te zijn op priesterschapsvergaderingen, de avondmaalsvergadering bij te wonen, op zending te gaan, zijn ware principes waarvan we slechts getuigenis kunnen afleggen wanneer zij bereikt zijn. De hardloper die zich ten doel stelt om 100 meter hard te lopen in tien seconden bevindt zich in dezelfde si-

tuatie. Hij past toe wat Alma leert: „Doch ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen.” (Alma 32:27.)

„En wegens uw naarstigheid en uw geloof en geduld met het woord bij het aankweken, . . . Dan, zult gij de vruchten oogsten van uw geloof, uw naarstigheid, uw geduld en uw lankmoedigheid, toen gij er op wachtet, dat de boom u vruchten zou opleveren.” (Alma 32:42-43.)

Dat is het resultaat van de doelstelling.

Hier volgt nu het praktische recept:

1. U bepaalt welk soort oogst u wenst. Als u sla wenst, moet u slazaadjes zaaien. Voor u betekent dat: BEGROTING. Ga na wat u hebt aan geestelijke, persoonlijke, gezinsbronnen en vraagt u onder elkaar af waar u staat en hoe ze te gebruiken, wat men zich tot doel zou kunnen stellen op korte, gemiddelde en lange termijn.

2. U moet de kosten van 't zaaien bepalen voordat u begint. Hebt u al het nodige gereedschap? Voor u betekent dat: PLANNING.

Maak uw plan voor dit jaar gebaseerd op deze voorafgaande begroting, is uw plan te realiseren, zult u de tijd hebben om het uit te voeren?

3. Nu moet u begieten, snoeien enz. Voor u betekent dat: HANDELEN.

Uw plan volgen dat samengesteld is uit doelstellingen en het regel voor regel, voorschrift na voorschrift uitvoeren.

Als u hulp nodig hebt raadpleeg dan uw priesterschapsleiders.

4. U moet nu oogsten, ontvangen als tegenprestatie voor uw moeite. Voor u betekent dat: VERSLAG UITBRENGEN. Wat hebt u geleerd, in welk gebied, hebt u meer gedaan, bent u gelukkiger en bent u bereid opnieuw te beginnen . . . het volgend jaar, want u bent al bezig een begroting te maken!

Als de Schrift ons leert dat wij ons moeten organiseren, elk noodzakelijk voorwerp vervaardigen, en een huis vestigen, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God, (zie LV 88:119) daagt zij ons in feite uit elke dag te beginnen met een duidelijk en juiste idee van wat wij moeten volbrengen en deze plannen aan 't einde van de dag te voltooien. Er is niets nieuws onder de zon!

Marcus Aurelius zei: „Let er voortdurend op dat alles wat gebeurt het resultaat is van verandering en wen je er aan in acht te nemen dat de natuur van het heelal van niets méér houdt dan te veranderen wat is en er iets nieuws van te maken.”

De programma's van de kerk, de onderwezen beginselen, de Schriften leren ons dat plannen nieuwe mensen van ons kunnen maken.

Wat is er aan de vooravond van het nieuwe jaar beter dan plannen!

Met mijn beste wensen

Broeder Charles A. Didier
Gebiedssupervisor

Kerstboodschap van president Neil Kooman

Als we de levensbeschrijving van grote mannen bestuderen, begint er in onszelf vaak spoedig ook iets nieuws te leven. Levensbeschrijvingen veroorzaken nieuwe ambities en nieuwe aspiraties in ons.

De meest heilzame levensbeschrijving waar we ons mee bezig kunnen houden is die van Hem Wiens geboorte wij in deze dagen gedenken.

Jezus zei: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3)

De grootste verantwoordelijkheid die iemand van ons ooit op de schoulers wordt geplaatst is God te kennen en wat ons goddelijk doel is.

Tot dit doel gebruiken wij deze bijzondere tijd van het jaar waarin we de geboorte van Christus gedenken. De meeste levensbeschrijvingen beginnen bij de geboorte, maar om het leven van Christus te begrijpen moeten we veel eerder beginnen. Het leven van Christus begon niet in Betlehem,

noch eindigde het op Golgota. Het is niet zo zeker dat ons leven niet begon toen wij geboren werden, noch zal eindigen als wij sterven. Jezus was de Eerstgeborene in de geest en onder Gods kinderen degene die tot het meest in staat was. (Rom. 8:29) Want eeuwen voor deze aarde geschapen werd, leefde en regeerde Hij met zijn Vader in de hemel, waar de schepping van deze aarde eerst in de geest plaats vond (zie Gen. 2:5). Het is heerlijk de overleveringen uitvoerig te verhalen van de wijze mannen, de ster van Betlehem, het bericht van de herders, het koor der engelen en de nederige geboorte in de kribbe. Maar we moeten er ook aan denken dat Hij de Zoon Gods is, de Heiland van de wereld en de Verlosser van de mensheid. Tijdens zijn zending hier op aarde, organiseerde Jezus zijn kerk met de bedoeling dat iedereen er toe zou behoren. Hij zei tot zijn apostelen: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.” (Mark. 16:15-16) Hij leerde de wereld die grote beginselen waar onze eeuwige verhoging van af hangt. Hij nam onze zonden op zich en werd onze Verlosser door zijn leven voor ons te geven. De grootste zegen die wij in ons leven tot stand kunnen brengen is het aanvaarden van zijn leer en het inrichten van ons leven naar zijn lessen. Moge God ons zegenen met dit verlangen.

Kerstboodschap van president Cornelis van der Put

Geliefde broeders en zusters, het jaar 1976 is bijna voorbij en een nieuw jaar staat voor de deur. Maar voordat het nieuwe jaar begint, zullen wij het kerstfeest vieren, dat wonder-schone feest van licht en vrede, waarin het Christuskind centraal staat.

Moge dit kerstfeest door ons gevierd worden met die vrede in ons hart, die Christus ons beloofd heeft in Johannes 14:27:

„Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u”

De vrede waarover Christus sprak, ontving Hij van zijn Vader zoals wij kunnen lezen in vers 31: „... dat Ik de Vader liefheb en zó doe, als Mij de Vader geboden heeft.”

Dit is de sleutel tot de werkelijke vrede, niet de vrede die de wereld geeft, maar de vrede die van ons aller Vader komt: Dat wij zó doen, als de Vader ons geboden heeft.

Geliefde broeders en zusters, laten wij hierin allen één zijn en zo dit kerstfeest gezamenlijk vieren.

Moge de Heer u dan zegenen met zijn vrede, is mijn nederig gebed.

Kerstboodschap van president Larry Brim

Het is voor mij een groot voorrecht mijn gevoelens in deze kersttijd met u te kunnen delen.

De apostel Johannes schreef: „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloofd, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Joh. 3:16)

Deze tekst heeft voor mij altijd het belangrijkste van de kerstboodschap samengevat: God is een liefhebbende, persoonlijke Vader; Hij kent ieder van ons en bemoeit zich met ons allen, zijn geestkinderen. Jezus Christus is zijn goddelijke Zoon die naar de aarde werd gezonden zodat wij door Hem de gelegenheid kregen terug te keren naar ons celestiale thuis en te worden zoals onze hemelse Vader.

Deze waarheden hebben voor ons, heiligen der laatste dagen, een werkelijkheid die elk aspect van ons leven beïnvloedt. En door deze kennis worden onze harten elke dag vervuld met de boodschap van de Heiland aan Nefi op de avond voor zijn geboorte: „Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door mijn heilige profeten heb doen spreken.” (3 Nephi 1:13)

Het is mijn gebed dat als we onze vele gaven en zegeningen in deze kersttijd overwegen, wij, net als Enos eedde, naar het welzijn van onze broeders mogen verlangen en

dat dat verlangen ons er toe zal brengen onze ganse ziel in gebed tot God voor hen uit te storten (zie Enos 9). Als wij dit doen zal de Heer ons laten zien hoe wij de grootste van alle gaven, de gave van het eeuwige leven, kunnen delen met onze gezinnen, onze naasten en vrienden. Dan zal de vreugde van dit kerstfeest de vreugde zijn zoals door de Heer beschreven: „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijs Vaders!” (LV 18:15.)

Getuigenis van een zending

Na alweer een jaar en acht maanden op zending te zijn geweest bracht het artikel van president Kooyman in de Ster „Onze bestemming” mij ertoe om u eens te schrijven. Allereerst wil ik hem bedanken voor dit stukje, ik vond het steengoed. Toch wil ik er iets aan toevoegen, iets dat onze dierbare Vader me tijdens mijn zending leerde.

Eens in Nivelles stapten we een muziekwinkeltje binnen, vol met bekers en andere prijzen die de eigenaar met zijn leerlingen had gewonnen. Ik had zelden zo'n prijszenschap gezien en vroeg hem hoe hij dat bereikt had. Zijn antwoord was zo simpel als het evangelie: „Ik ben erg hard voor mijn leerlingen. Als je kwaliteit wilt leveren, moet je hoge eisen stellen.” Dit antwoord in dat bescheiden winkeltje door die eenvoudige man werd een van mijn kostbaarste ervaringen. Die simpele les zat voor eens en voor altijd goed in mijn hoofd. Eens toen ik het erg moeilijk had zag ik mijn situatie als die van een voetballer die door zijn trainer keihard op de proef gesteld om onze geestelijke kwaliteit te verhogen. Wij moeten dan niet zeggen: „Lieve Vader in de hemel, moet dit nou? Kunt u mij niet een klein beetje ontzien?” Ik wil niet zeggen dat we op dergelijke momenten moeten juichen. Maar laten we ons dan voor ogen houden dat kwaliteit hoge eisen stelt en dat volmaaktheid de hoogste kwaliteit is.

Het evangelie is een selectiemiddel voor de Heer. Wie aan de eisen voldoet komt in aanmerking voor een plaatsje aan de top, de anderen niet. De selectiemiddelen voor de celestiale heerlijkheid zijn o. a.: liefde, tiende, woord van wijsheid, kennis, nederigheid, moed en volharding tot het einde. Het vergt volledige beheersing om te worden zoals de Heer. Wie geen tiende betaalt beheerst zijn geldzucht niet, wie kwaad met kwaad vergeldt beheerst zichzelf niet. Wie de wetten en zichzelf niet beheerst, kan net zo min geschikt zijn voor de celestiale heerlijkheid als een voetballer die de techniek en de tactiek niet beheerst, geschikt kan zijn voor topvoetbal.

Een topvoetballer moet veel doen en veel nalaten, een echte heilige ook. Er zijn zelfs niet-leden die dat inzien. Maar wat ze niet zien zijn de resultaten. Velen zijn aanvankelijk enthousiast om lid van de kerk te worden maar weigeren als zij de hoge eisen leren kennen en vellen daarmee

hun eigen oordeel: *ongeschikt voor het koninkrijk*. Zij zien niet dat kwaliteit juist door die hoge eisen bewerkstelligd word. De wet van voortdurende bekering en vooruitgang is waarschijnlijk wel het hardst maar daardoor zijn wij waardig de Heilige Geest bij ons te hebben. En het is door de Heilige Geest dat de Heer ons zijn wijsheid en kennis schenkt. Het is daardoor dat de kerkelijke programma's en activiteiten van opvallende kwaliteit zijn en de aandacht trekken van vele deskundige niet-leden. Het is niet zo dat allerlei uitmuntende mensen zich bij de „mormoonse“ kerk aansluiten en dat daardoor de kerk uitmunt. De kerk munt uit doordat ze door de Heer zelf geleid wordt, door de grootste Persoonlijkheid, de vakkundigste Persoon, de knapste Wijsgeer en Pedagoog, doordat ze door openbaring van de Heilige Geest rust op en gedreven wordt door goddelijke bovenmenselijke wijsheid, kennis en inzicht. En dit alles door de gehoorzaamheid van de heiligen aan de strenge wetten. Dit is de grootste les die we hebben te leren aan de mensen, van wie velen klagen over alle verderfelikheden in de wereld, maar van wie ook velen helaas en merkwaardig genoeg niet bereid zijn de hoge eisen te aanvaarden die de weg openen naar een betere wereld, naar meer kwaliteit.

Velen willen oogsten zonder te hoeven zaaien.

Wat ik hierboven geschreven heb wil ik ook verwerken in een boek dat ik na mijn zending hoop te gaan schrijven. Mocht u opbouwende dingen gehoord, gezien of gelezen hebben dan kan ik die misschien gebruiken door ze toe te passen op het gezin dat in het boek voorkomt.

Ook heb ik een verzameling dia's gemaakt waarbij ik per band over mijn zendingsleven vertel. Wanneer een gemeente in beginsel belangstelling heeft om dit na mijn zending te zien en te horen kan zij mij schrijven. Ik beseft dat ik mogelijk aldus meer profijt van mijn zending zou kunnen trekken door mezelf zoveel als mogelijk zal zijn beschikbaar te stellen, enerzijds voor leden die om welke reden ook geïnteresseerd zijn en wat ook een gelegenheid zou kunnen zijn om niet-leden uit te nodigen en zo wat meer zendingswerk te doen, anderzijds in het bijzonder voor allen die eens misschien zelf 'n zending zullen vervullen.

Ik wil u tot slot mijn getuigenis laten dat God de Vader leeft, dat Jezus Christus leeft en zijn zoon is, dat Joseph Smith een profeet was, dat het Boek van Mormon Gods woord is en dat de kerk de enige ware Kerk van Jezus Christus is.

Ik ben er trots op lid te zijn van de kerk want het is de enige die door de Heer zelf geleid wordt en het is daardoor de kerk van de beste kwaliteit. De leiders van de kerk vormen de regering van Gods koninkrijk op aarde. Het is geweldig om lid te zijn van de kerk.

Het lidmaatschap, mits benut, is de beste leerschool. Het is geweldig om getuige of onderwerp te zijn van Gods macht die in openbaringen, inspiraties en dingen als genezingen door de macht van het priesterschap tot uitdrukking komt. Moge de Heer steeds aan uw zijde zijn in wat Paulus noemt het strijden van de goede strijd, in het voldoen aan de hoge eisen des Heren, opdat u meer en meer een mens van

kwaliteit moogt worden, tot eer en vreugde van God, tot heil en vreugde van u, de uwen en uw naasten. En moge Hij u helpen en sterken te volharden tot het uiterste einde, opdat u eens de overwinnaarskroon voor hen die het kwaad, dat in en rondom hen heerst, bestreden zullen hebben, geschonken mag worden.

Ik laat u mijn getuigenis en bede in Jezus Christus' naam. Amen.

Ouderling Paul Jongejan
41 rue Brequerecque
62200 Boulogne sur Mer
France

KERSTLIEDJE

*Jozef en Maria leefden lang geleen in Israel
en ze wachten rond het wiegje dat Jozef getimmerd had
Maar toen gaf keizer Augustus het bevel
dat iedereen moest gaan naar zijn geboortestad*

*Zij waren die dag zo vermoedend gegaan
Jozef had gezwoegd en Maria gezucht
en in de late avond kwamen zij eindelijk aan
in Bethlehem een klein gehucht*

*Maria en Jozef liepen tesaam
de donkere straten door
en klopten daar bij de mensen aan
maar vonden er geen gehoor*

*Zij hadden eindelijk in een stal
een plaatsje nog gevonden
daar werd geboren de Heer van 't al
gekomen voor onze zonden*

*Maria lag bij 't kind door God beloofd
gelukkig en uitgeput
en Jozef hield zijn knikkend hoofd
in de linkerhand gestut*

*De dieren groeften bij elkaar
en keken naar het kindje klein
de engelen vlogen daar
en zongen zo schoon en rein*

*De herders hoorden 't nieuwe lied
en gingen dan naar de stal
En brachten Hem hun liefde, meer niet
voor 't kind 't mooiste van al*

*Toen kwamen drie koningen uit 'n ver land
gelokt door de ster in de nacht
zij offerden met gulle hand
ter eer van 't kind dat redding bracht.*

*En ik keek en zag de grote stad
Jeruzalem en ook andere steden.
En ik zag de stad Nazareth en in de
stad Nazareth zag ik een maagd,
en zij was zeer schoon en blank.*

*En ik zag de hemelen geopend;
en een engel daalde neder
en stond voor mij; en hij zeide tot mij:
Nephi, wat ziet gij?*

*En ik zeide tot hem:
Een maagd, zeer schoon,
en liefelijker dan alle andere maagden.*

*En hij zeide tot mij:
Zie, de maagd, die gij aanschouwt,
is naar het vlees de moeder
van Gods Zoon.*

*En ik zag, dat zij in de Geest werd
weggevoerd; en nadat zij enige tijd
in de Geest was weggevoerd geweest,
sprak de engel tot mij, en zeide: Zie!
En ik keek en zag wederom de maagd,
een kind in haar armen dragend.*

*En de engel zeide tot mij:
Zie het Lam Gods, ja,
de Zoon des Eeuwigen Vaders!*

*Kent gij de betekenis van de boom,
die uw vader zag?*

(1. Nephi 11:13-15, 18-21)
